

Деян Делчев & Ейгриън Ибънс

Един като Човешки Син

Деян Делчев
Ейдриън Ибънс

Един като Човешки Син

maranathamedia.bg

Март, 2020 г.

Съдържание

Увод.....	3
Онези, които имали ключа на Давид.....	4
Слепотата на Лаодикия.....	10
Призив за завръщане.....	12
Упадъкът след 1895 година.....	22
Реакция на фалшивата система за справедливост.....	33
Джъдсън Уошбърн.....	33
Чарлз Лонгакър.....	36
М. Л. Андреасен.....	43
Възстановяване на Давидовия ключ.....	47
Един като Човешки Син.....	58
Заклучение.....	74

Увод

Целесъобразно е първо да покажем защо тази тема е важна за нас като адвентен народ. Това е добре заявено в Свидетелството на Исус:

Човешкото естество на Божия Син е всичко за нас. То е златната верижка, която обвързва душите ни с Христос и чрез Христос с Бога. Това трябва бъде темата на нашето изследване. Христос беше истински човек; Той даде доказателство за смирението Си като стана човек. И все пак Той беше Бог в плът. Когато пристъпваме към тази тема, би било добре да се вслушаме в думите, изречени от Христос към Мойсей при горящия храст: „Свали обувките от краката си, защото мястото, на което стоиш, е свята земя.“ Ние трябва да пристъпваме към това изследване със смирението на учещия се, със съкрушено сърце. Изучаването на въплъщението на Христос е плодотворно поле, което ще отплати на търсеция, който копае дълбоко за скрита истина. {*Младежки инструктор*, 13-ти октомври 1898 г., Параграф 6}

Това [Въплъщението] е велика тайна; тайна, която няма да бъде напълно разбрана в своята величина, докато не се осъществи преселването на изкупените. Тогава ще бъдат разбрани силата и величието и ефикасността на Божия дар към човека. {*Писмо* 280а – 1904 г., Параграф 9}

Този втори пасаж ясно показва, че пълнотата в разбирането и осъзнаването на смисъла за идването на Христос в нашия свят като човек, е нещо, което все още е стояло в бъдещето. Всички ние, които желаем да получим силата, величието и ефикасността на Божия дар към човека, за да преодолеем греха и да сме готови за преселване, трябва да научим каква е причината Христос да дойде на тази земя като човек:

Важно е всеки от нас да изследва, за да разбере каква е причината за живота на Христос в човечеството и какво означава това за нас - защо Божият Син напуснал небесните дворове - защо Той се оттеглил от позицията Си на Водач на небесните ангели, които идвали и си отивали по Негова заповед - защо е облякъл Своята божественост с човешко естество и в низота и смирение дошъл на света като наш Изкупител. {*Младежки инструктор*, 21-ри януари 1897, Параграф 1}

Причината, поради която нашият Адвентен народ не можел да отприщи силата на това учение, била, защото сме отхвърлили правилната рамка за нея, както ни е била представена във вестта на А. Т. Джоунс и Е. Дж. Уагонър, дадена в периода между 1888 и 1895 г. Тази вест за Христовата праведност имала за цел да вдъхне живот на старата адвентна платформа, на която ѝ липсвала жизненост поради законническото мислене, развито след 1850-те, когато сме влезли в лаодикийското състояние. Тази книга показва как връщането към вестта за Оправдание чрез вяра би позволило Въплъщението на Христос да се разглежда в пълната му слава, каквато е тя в първоначалния ѝ контекст на Вечното евангелие.

Онези, които имали ключа на Давид

Светлината от Святото място на небесното светилище е била недостатъчна за онези, които са живели по времето на края на папската средновековна власт. Хората, които чакали Второто идване на Христос, били поканени да Го последват с вяра през отворена врата към Пресветото място в небесното Светилище.

"До ангела на филаделфийската църква пиши: Това казва Светият, истинският, у Когото е Давидовият ключ; който отваря, и никой няма да затваря; и затваря, и никой не отваря." (Откровение 3:7)

Там те трябвало да видят Божият закон - преписът на Неговия характер и по този начин да бъдат подготвени да отразят най-висшата Му слава в света. Тази врата на небето щяла да бъде отворена за тях само когато повярвали в Христа като истински Единороден Син (божественост) и истински Човешки Син (човешко естество), който е поел върху Себе Си падналото човечество, защото само като такъв Той можел да бъде за тях Истината и Пътят към Най-святото място:

Когато Исус се поклонил на брега на Йордан при кръщението Си, Небето беше отворено за молитвата Му в полза на човечеството. Духът под формата на гълъб от полирано злато обгърна главата Му и глас от Небето каза: „Това е моят любим Син, в когото благоволя.“ Какво ни казва това? То казва на всяка бедна и

изкушена душа: небето е отворено за молитвите на човечеството. **Христос е обкръжил падналата раса с човешката Си ръка, а с божествената Си ръка е хванал трона на Безкрайния.** Чрез заслугите на Христос Небето се отваря за човека. „Това казва Този, Който е свят, който е Истинен, който има ключа на Давид, който отваря и никой не затваря, и затваря и никой не отваря; знам твоите дела; ето, поставих пред теб отворена врата и никой не може да я затвори.“ **Портите са отворени и славата Божия в лицето на Исус Христос свети за човека. Светлината на Небето може да свети върху вас, както светеше върху Него.** {*Знамения на времето*, 15-ти юли 1889, Параграф 8}.”

Ключът на Давид, който отваря вратата към Пресветото място, тогава трябва да означава както Христовия небесен, така и Неговия земен произход и потекло:

„И когато бяха събрани фарисеите, Исус ги попита, казвайки: Какво мислите за Христа? Чий Син е? Казват Му: **Давидов.** Казва им: Тогава как Давид чрез Духа Го нарича Господ, думайки: "Рече Господ на моя Господ: Седи отдясно Ми. Докле положи враговете Ти под нозете Ти?" **Ако, прочее, Давид Го нарича Господ, как е негов син?**" (Матей 22:41-45)

Тогава не е просто някакво стечение на обстоятелствата, че ранните адвентисти отхвърляли учението за Триединството и възприемали Христос като роден от Отца в дните на вечността, а също и като Един, Който е взел на Себе Си падналото естество на човека, а не това на Адам преди грехопадението му:

Направен е пълен принос; защото „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син” - не син по сътворение, както бяха ангелите, нито син по осиновление, какъвто е простеният грешник, а **Син, роден в точния образ на личността на Отец** и с цялата яркост на Неговото величие и слава, равен с Бога по власт, достойнство и божествено съвършенство. В Него обитаваше цялата пълнота на Божеството телесно. {*Знамения на времето*, 30-ти май 1895 г., Параграф 3}

Вечният Отец, непроменимият, даде своя Единороден Син, **откъсна от лоното Си Онзи, Който бе направен по точния образ на Неговата личност**, и Го изпрати на земята, за да разкрие колко силно обича човечеството. {*Ривю енд Херълд*, 9-ти юли 1895 г., Параграф 13}

Исус също им каза [на верни ангели], че те щяха да имат роля в това да бъдат с Него и в различно време да Го укрепват; че **Той щеше да възприеме падналото естество на човека** и силата Му нямаше да бъде равна на тяхната; {*Ранни писания*, Гл. Спасителният план, Параграф 3}

Би било почти безкрайно унижение за Божия Син да приеме човешката природа, дори когато Адам стоеше в своята невинност в Едем. **Но Исус прие човешко естество, когато расата беше отслабнала от четири хиляди години грях.** Както всяко дете на Адам, Той прие резултатите от действието на великия закон за наследствеността. {*Копнежът на вековете*, Гл. 4, Параграф 15}

Но когато Адам беше нападнат от изкушителя, нито една от последиците от греха не беше върху него. Той стоеше в силата на съвършеното мъжество, притежаваше пълната сила на ума и тялото. Беше заобиколен със славата на Едем и беше в ежедневно общение с небесните същества. **Не бе така с Исус, когато Той влезе в пустинята, за да се изправи пред Сатана. В продължение на четири хиляди години расата деградираше в нейната физическа, умствена и морална стойност; и Христос пое върху Себе Си немощите на изроденото човечество. Само така Той би могъл да спаси човека от най-ниските дълбочини на Неговата деградация.** {*Копнежът на вековете*, Гл. 12, Параграф 10}

Уилям Милър и много от неговите сътрудници не успели да влязат през тази отворена врата на Филадельфия, но въпреки това успели да подготвят пътя за приемането на евангелието на царството от хората, както направил Йоан Кръстител. Но подобно на Йоан, Милър бил обезкуражен, защото очаквал Христос да дойде с голяма сила, а това не се случило:

Уилям Милър започна да разгръща пред хората тайните на Божието царство, пренасяйки слушателите си чрез пророчествата до Второто пришествие на Христос. С всички усилия той набираше сили. **Както Йоан Кръстител извести първото идване на Исус и подготви пътя за Неговото идване, така Уилям Милър и онези, които се присъединиха към него, обявиха Второто пришествие на Божия Син.** {*Ранни писания*, Гл. Уилям Милър, Параграф 2}

Тогава вниманието ми беше привлечено към Уилям Милър. Той изглеждаше объркан и натоварен с безпокойство и страдание за своите хора. Групата, към която се беше присъединил и бе обичал през 1844 г., губеше любовта си, противопоставяйки се един на друг и връщайки се в студено състояние. Докато виждаше това, мъка съкрушаваше силата му. Видях как го наблюдаваха водещи хора, страхувайки се да не би да приеме вестта на третия ангел и Божиите заповеди. И докато той се обръщаше към небесната светлина, тези мъже замислиха някакъв план, за да привлекат ума му. Човешко влияние беше упражнено, за да го задържи в тъмнината и да задържи влиянието му сред онези, които се противопоставяха на истината. Уилям Милър вдигна глас срещу светлината от небето. Той не успя да приеме вестта, което напълно би обяснило разочарованието му и би хвърли светлина и слава върху миналото, за да възроди изтощените му сили, да озари надеждата му и да го накара да прослави Бога. Той се облегна на човешка мъдрост вместо на божествената, но бивайки разбит от тежък труд по делото на Своя Учител и поради възрастта си, той не беше толкова отговорен, колкото тези, които му попречиха да види истината. Те са отговорни; грехът лежи върху тях.

Ако Уилям Милър можеше да види светлината на третата вест, много неща, които му изглеждаха тъмни и загадъчни, щяха да бъдат обяснени. Но братята му изповядваха толкова дълбока любов и интерес към него, че той помислил, че не може да се откъсне от тях. Сърцето му се накланяше към истината и тогава той поглеждаше братята си; те се противопоставяха. Може ли да се откъсне от онези, които бяха стояли рамо до рамо с него, известявайки идването на Исус? Помисли си, че те със сигурност няма да го заблудят.

Бог позволи той да падне под силата на Сатана и господството на смъртта и го скри в гроба от онези, които постоянно го отдалечаваха от истината. Мойсей сгреши, когато се канеше да влезе в Обещаната земя. Така, видях, че и Уилям Милър сгреши, след като скоро трябваше да влезе в небесния Ханаан, допускайки влиянието му да застане срещу истината. Други го доведоха до това; други трябва да отговарят за него. Но ангелите наблюдават скъпоценния прах на този Божи служител и той ще излезе при звука на последната тръба. {*Ранни писания*, Гл. Третата ангелска вест, Параграф 7-9}

И въпреки че не успял да приеме светлината на истината за съботата, документите относно окончателните вярвания на Милър ясно показват, че той е отхвърлил Триединството и е възприел правилно Христовото човешко естество:

Вярвам в **Бог, Бащата на нашия Господ Исус Христос**, който е Дух, вездесъщ, всезнаещ, притежаващ цялата сила, създаващ, поддържащ и самосъществуващ. Като свят, справедлив и благотворителен, аз вярвам в **Исус Христос, Божия Син, имащ тяло според образа на човек, божествен в Своята природа, човешки в Своята личност, богоподобен в характера и силата Си**. Той е Спасител за грешниците, свещеник на Бога, посредник между Бога и човека и Цар в Сион. Той ще бъде всичко за своя народ, Бог с нас завинаги. **Духът на Всевишния е в Него** [не е отделно същество], силата на Всевишния Му е дадена, народът на Всевишния е изкупен от Него, славата на Всевишния ще бъде с Него и царството на Всевишния е Негово на земята. *Творби на Уилям Милър*, том 1 (1842), страница 33

В своята *Интерпретационна история на Учението за възплъщението, както го преподава Църквата на адвентистите от седмия ден* Уилям Х. Гроутиър пише:

В Англия, един от хората, провъзгласили Второто пришествие, Едуард Ървинг, обмисля и изучава темата за възплъщението. Той учел, че „Христос прие човешката природа такава, каквато беше в Адам, не преди грехопадението, а след грехопадението“, заявявайки, че „Христос е приел нашата паднала природа, и това е повече от явно, защото не е съществувало друга, която Той да приеме.“ Той вярвал, че "душата" на Христос "наистина е жалеела и скърбяла и, че Той се е молил на Бога непрекъснато, за да може да бъде избавен от смъртността, покварата и изкушението, които преживявал в плътската Си скиния". Едуард Ървинг се стремил да свърже възплъщението на Христос с опита, необходим на човека за победа над греха. Той схващал победата на Христос в плът като изкупление - жертвата на Голгота е просто принсяне пред Бога на онова човешко естество, което Той очисти чрез житейската Си борба с греха. Така спасението на човека зависи от неговото участие чрез вяра в същата победа, която Христос е постигнал. **Той не разбирал служението на Христос като първосвещеник в небесното светилище. За него „вратата“ била затворена, както била и за Милър; и по този начин той не можел правилно да**

свърже истината за въплъщението с окончателното изкупление. Ървинг допуснал още една грешка в мисленето си по отношение на човешката природа на нашия Господ. **Той не успял да направи разлика между култивираните грехове на човека и наследствените тенденции, които са общи за всички хора.** Той събрал цялото и описал човешката природа като „поковарена до сърцевинната си и черна като пъкъл, а това - казвал той, е и човешката природа, която Божият Син е поел върху Себе Си и с която бил облечен“. Ървинг никога не е вярвал, че Христос е съгрешил, но поради тази си позиция той бил много обвиняван и бил отстранен от службата на презвитер в Шотландия. По този начин истината била покрита с боклука на прекаленото изказване. Стр. 5-9

За да може да се възприеме правилно разбирането за Христовото въплъщение, от съществено значение е неговата правилна връзка с окончателното изкупление. След разочарованието си през 1844 г. ранните адвентисти разбрали, че Исус влиза в Пресвятото място, където започва окончателния Съд. Единствената им надежда да се осмелят да влязат в присъствието на Отец и да преминат успешно през тази криза на Съда е като се хванат с вяра за дрехата на Исус като Човешки син; верният Представител на човечеството:

"през новия и живия път, който Той е открил за нас през завесата, сиреч, плътта Си," (Евреи 10:20)

"Гледах догдето се положиха престоли, и Старият по дни седна, чието облекло беше бяло като сняг, и космите на главата Му като чиста вълна, престолът Му - огнени пламъци, и колелата Му пламенен огън. ... Гледах в нощните видения, и ето, **един като човешки син** идеше с небесните облаци и стигна до Стария по дни; и доведоха го пред Него." (Данаил 7:9, 13)

Ако били следвали тази вяра, те щели да отразят славата на Господ и това щяло да сложи край на грешната история на човечеството. Но, за съжаление, това не се случило:

Ако всички, които се бяха трудили единно в делото през 1844 г., бяха приели вестта на третия ангел и я бяха обявили със силата на Светия Дух, Господ щеше да работи мощно с техните усилия. Поток от светлина щеше да се излее върху света. Жителите на земята щяха да бъдат предупредени още преди години, заключителното

дело щеше да приключи и Христос щеше да дойде за изкуплението на Своя народ. {*Великата борба*, Гл. 26, Параграф 19}

Причината за този неуспех от страна на нашите духовни предци е, защото те са започнали да разчитат на своите сили и заслуги, за да спазват Закона, който видели в Пресвятото място. Чувствайки се самодостатъчни, те изпаднали в това състояние, което било описано безпогрешно и то не от някой друг, а от Верния Свидетел.

Слепотата на Лаодикия

"До ангела на лаодикийската църква пиши: Това казва Амин, верният и истински свидетел, начинателят на всичко, което Бог е създал. Зная делата ти, че не си студен нито топъл. Дано да беше ти студен, или топъл. Така, понеже си хладък, нито топъл, нито студен, ще те повърна из устата Си. Понеже казваш: Богат съм, забогатях и нямам нужда от нищо, а не знаеш, че ти си окаяният, нещастен, сиромаш, сляп и гол, то съветвам те да купиш от Мене злато, пречистено с огън, за да се обогатиш, и бели дрехи, за да се облечеш, та да се не яви срамът на твоята голота, и колурий, за да помажеш очите си, та да виждаш. Ония, които любя, Аз ги изобличавам и наказвам; затова бъди ревностен да се покаеш. Ето стоя на вратата и хлопам; ако чуе някой гласа Ми и отвори вратата, ще вляза при него и ще вечерям с него, и той с Мене." (Откровение 3:14-20)

В последната част на 1856 г. вниманието било привлечено към „Лаодикийската“ вест от Откровение 3-та глава. По-рано този съвет бил разбран като прилагаш се за адвентните вярващи, които не са следвали напредващата светлина на третия ангел и се били организирали в друга църква, противопоставяйки се горчиво на истината за съботата. **Сега те видели себе си като „хладки“ и нуждаещи се да се вслушат в съвета на Верния свидетел.** В продължение на две или повече години вярващите били силно раздвижени от тази вест, очаквайки, че тя ще ги доведе директно до силния вик на третия ангел. Сериозните вести в Свидетелствата, свързани с това движение, могат да бъдат разбрани по-добре със знанието за този контекст. {*Свидетелства към църквата*, том 1, Предговор от издателите - Контекстът на том 1-ви, Параграф 9}

За първи път вестта към Лаодикия била приложена към цялото тяло на Адвентистите от седмия ден през 1856 г. Оттогава времето щяло да

се удължи, защото хората трябвало да бъдат изпитани във връзка с много точки, за да могат да обърнат поглед към Исус:

Беше ми показано, че свидетелството за Лаодикийците се отнася за Божиите хора понастоящем и причината то да не е извършило по-голямо дело е заради закоравяването на сърцата им. Но Бог е дал време на вестта, за да свърши своето дело. **Сърцето трябва да бъде пречистено от греховете, които толкова дълго са изключвали Исус от там.** Тази страшна вест ще извърши своето дело. Когато беше представена за първи път, това доведе до внимателно изпитване на сърцето. Изповядваха се грехове и Божият народ навсякъде беше раздвижен. Почти всички вярваха, че тази вест ще приключи със силния вик на третия ангел. Но тъй като не успяха да видят мощното дело, извършено за кратко време, мнозина загубиха ефекта от вестта. Видях, че тази вест няма да свърши делото си за няколко кратки месеца. Тя е определена да събуди Божия народ, да му открие отстъпленията му и да доведе до ревностно покаяние, така че той да може да бъде облагодетелстван от присъствието на Исус и да бъде приготвен за силния вик на третия ангел. Тъй като тази вест засегна сърцето, тя доведе до дълбоко смирение пред Бога. Ангелите бяха изпратени във всяка посока, за да подготвят невярващи сърца за истината. Божията кауза започна да се издига и народа Му беше запознат със своето положение. Ако съветът на Истинския Свидетел беше послушан напълно, Бог щеше да действа за Своя народ с по-голяма сила. И все пак усилията, положени след даването на вестта, бяха благословени от Бога и много души бяха изведени от заблуда и тъмнина, за да се радват на истината.

Бог ще изпита Своя народ. Исус ги очаква търпеливо и не ги избълва от устата си веднага. Ангелът каза: „Бог претегля хората Си“. Ако вестта беше с толкова кратка продължителност, с колкото мнозина от нас предполагаха, те нямаше да имат време да развият характер. Мнозина се движеха от чувство, а не от принципа и вярата и тази тържествена, страшна вест ги събуди. Тя оказваше въздействие върху чувствата им и събуждаше страховете им, но не изпълни делото, за което Бог я беше замислил. Бог чете в сърцето. За да не би хората Му да бъдат излъгани по отношение на себе си, Той им дава време, за да изчезнат вълненията, а след това ги изпитва, за да види дали ще се подчинят на съвета на Верния свидетел.

Бог води Своя народ напред, стъпка по стъпка. Той ги довежда до различни точки, изчислени така, че да се изяви това, което е в сърцето. Някои издържат изпита в една точка, но отпадат в

следващата. При всяка следваща точка сърцето е изпитвано все повече. Ако изповядващият се за Божи народ разберат, че сърцето им е в противоречие с това прямо дело, това трябва да ги убеди, че имат да свършат работа, за да победят и ако не искат да бъдат избълвани от устата на Господ. Ангелът каза: „Бог ще направи делото Си все по-изпитващо, за да опита и тества всеки един от Своите хора. Някои са готови да приемат една точка; но когато Бог ги доведе до друг изпитвателен пункт, те се свиват и се отдръпват, защото установяват, че той удря директно в някой техен съкровен идол. **Тук те имат възможност да видят какво изгонва Исус от сърцето им. Те уважават нещо повече от истината и сърцата им не са готови да приемат Исус.** Индивидите са тествани и изпитвани дълго време, за да се види дали ще пожертват своите идоли и дали са внимавали на съветите на Верния свидетел. Ако някой не бъде пречистен чрез подчиняване на истината и преодоляване на егоизма, гордостта и злите си страсти, Божиите ангели получават заповедта: „Присъединил се е към своите идоли, оставете го“ и те оставят такива хора на делата им и на непокорените им греховни черти, на контрола на злите ангели. **Онези, които минават през всяка точка и издържат всяко изпитание и преодоляват, каквато и да е цената за това, обръщат внимание на съвета на Верния свидетел и те ще получат късния дъжд и по този начин ще бъдат приготвени за преселване.** {Свидетелства към църквата, том 1, Гл. 33, Параграф 3-5}

При много хора сред адвентистите този призив е послужил за покаяние и осигуряване на живота им за вечността, но като цяло, тялото от вярващи се привързвало още повече към законничеството.

Призив за завръщане

В Своята голяма милост Господ изпратил най-ценната вест през годините 1888-1895, чрез старейшините Е. Дж. Уагонър (1855-1916) и А. Т. Джоунс (1850-1923), за да върне отново вниманието на Неговия народ към Исус като техен представител в Най-святото място пред Отца и да им покажете ясно, че доверието в Него е единственият начин да спазват Божиите заповеди.

Братя, няма ли всички да оставим товарите си там? И когато напуснем тази среща, нека това бъде с истината, която гори в душите ни като огън, затворен в костите ни. Ще срещнете такива,

които ще казват: „Вие сте твърде развълнувани по този въпрос. Вие сте прекалено сериозни. Не бива да се стремите към правдата на Христос и да правите толкова много за това. Трябва да проповядвате закона.“ **Като народ ние проповядвахме закона, докато станяхме толкова сухи, колкото хълмовете на Гелвуе, които нямат ни роса, ни дъжд. Трябва да проповядваме Христос в закона** и тогава в проповедта ще има подхранващ сок, който ще бъде като храна за Божието стадо. **Изобщо не трябва да се доверяваме на собствените си заслуги, а на заслугите на Исус от Назарет. Нашите очи трябва да бъдат помазани с колурий** [вестта към Лаодикия]. Ние трябва да се приближаваме към Бога и Той ще се приближава към нас, ако дойдем по установения от Него начин. О само ако излезехте така, както учениците направиха след деня на Петдесетница, и тогава вашето свидетелство ще има живо въздействие и душите ще се обърнат към Бога. {*Ривю енд Херълд*, 11-ти март 1890 г., Параграф 13}

Във великата Си милост, Господ изпрати най-ценната вест до Своя народ чрез старейшините Уагонър и Джоунс. **Тази вест трябваше да представи по-ясно пред света възвишения Спасител, жертвата за греховете на целия свят. Тя представляше оправданието чрез вяра в Гаранта; приканваше хората да приемат Христовата правда, която се проявява в подчинение на всички Божии заповеди. Мнозина бяха изгубили от погледа си Исус. Те трябваше да насочат погледа си към Неговата божествена личност, Неговите заслуги и неизменната Му любов към човешкото семейство.** В ръцете Му е дадена цялата власт, за да може да раздава богати дарове на хората, предавайки безценния дар на Своята правда на безпомощния човешки агент. **Това е вестта, която Бог заповяда да бъде дадена на света. Това е Тройната ангелска вест, която трябва да бъде обявена с висок вик и да придружава изливането на Неговия Дух в голяма степен.** {Свидетелства към служителите и евангелските работници, стр. 91, Параграф 2}

Заявява се, че тази вест „ще представи по-ясно пред света възвишения Спасител“ и ще привлече погледа на хората „към Неговата божествена личност“. Това би могло да се случи само когато *Ключът на Давид* в двете естества на Христос, като Син Божи и като Човешки син, е представен ясно пред събранието в контекста на учението за Праведността чрез вяра. Така на хората отново ще бъде показана отворената врата към Пресветото място:

„И на ангела на църквата във Филадельфия пиши: това казва Този, който е свят, Истинският, Който има ключа на Давид, Който отваря и никой не затваря; и затваря и никой не отваря.“ Откровение 3:7, 8.

Независимо от противопоставянето на най-мощните сили на тъмнината, има Един, който може да отвори вратата. **Това е същата врата, която беше отворена при кръщението на Христос. След като Спасителят предприе необходимите стъпки за обръщане, които всеки грешник трябва да предприеме, за да бъде спасен - покаянието, вярата и кръщението** - влязъл в заветни отношения с Бога, Той коленичи на брега на Йордан и се помоли. И небето се отвори, и Светият Дух под формата на гълъб от полирано злато, застана над **Човешкия Син, обкръжи Го в светлина, докато глас от най-високото небе заяви: „Това е моят възлюбен Син, в когото е моето благоволение.“**

Христос остави настрана короната и царската Си дреха, слезе от високия Си ръководен пост, **облече божествеността Си с човешко естество и заради нас стана беден, за да можем ние чрез Неговата бедност да наследим небесното съкровище. Той се постави начело на човечеството.** Ако вървим по Неговите стъпки, ние сме приети от Бога. Чрез Неговата жертва ние сме „приети във Възлюбения“. Както молитвите на Христос се издигнаха към Неговия Отец, въпреки тъмната сянка на силите на мрака, през която преминаха, **така и нашите молитви ще си проправят път през адската сянка на Сатана и ще влязат в светилището горе. Същата слава, която блесна от небесния праг по време на кръщението на Христос, се открива на всеки, който най-сериозно търси Христос.** *Ръкопис 92, 1901 г., стр. 5, 6. (Уроци от третата глава на Откровение, Беседа, 5-ти септември, 1901 г.) {Издание на ръкописи, том 7, стр. 125, Параграф 1-3}*

Тъй като това е истинският ключ, който отключил вратата към Най-святото място, трябва да очакваме, че дадената от Уагонър и Джоунс вест ще показва ясно на хората истината за човешкото и божественото естество на Христос. Случаят е точно такъв. Относно синовността на Христос, един от вестителите писал следното:

Това име не е дадено на Христос вследствие на някакво голямо постижение, но е Негово по наследствено право. Говорейки за силата и величието на Христос, писателят на посланието към Евреите казва, че Той е направен толкова по-добър от ангелите, защото „е получил по наследство по-превъзходно име

от тях.“ (Евреи 1:4). Един син винаги с право носи името на бащата; и Христос, като „единороден Син на Бога“, с право има същото име. Синът също е и в по-голяма или по-малка степен репродукция на бащата; той има до известна степен характеристиките и личните характеристики на баща си; не съвършено обаче, защото няма съвършено възпроизвеждане сред човечеството. **Но няма несъвършенство в Бога или в някое от Неговите дела и затова Христос е „точният образ“ на личността на Отец (Евреи 1:3). Като Син на самосъществуващия Бог, Той има по природа всички качества на Божеството.** {Уагонър, *Христос и Неговата правда*, стр. 11, параграф 4 (януари 1889 г.), Гл. Бог ли е Христос? Параграф 6}

Представяйки на „по-видно място пред света възвишения Спасител“, Уагонър заявява нещо, което не било ясно разкрито на пионерите на адвентизма. Като казва, че името на Божия Син не Му е дадено „вследствие на някакво голямо постижение, но е Негово по наследствено право“, Уагонър посочва, че дори преди да дойде на земята, Христос не е разчитал на Своите заслуги, но на наследството Си от Неговия Баща. По този начин вестта, която Господ, изпратил чрез Уагонър, разчиства пътя за вярата в Исус, която трябва да се прояви у всички вярващи чрез послушание, което идва от любовта *agape* и от чиста благодарност. Така наистина няма да има място за хвалене, когато спазваме Божиите заповеди чрез Божията благодат (Еф. 2:8, 9). Уагонър продължава да казва още:

Вярно е, че има много Божии синове, но Христос е „единородният Божий Син“ и следователно Син Божий в смисъл, в който никое друго същество никога не е било и не може да бъде. **Ангелите са Божии синове, както бил Адам** (Йов 38:7; Лука 3:38) **чрез сътворението; християните са Божии синове чрез осиновяване** (Римляни 8:14, 15), **но Христос е Божият Син по рождение**. Писателят към Евреите по-нататък показва, че позицията на Божия Син не е такава, към която Христос е въздигнат, а такава, която Той има по право. {*Пак там*, стр. 12, параграф 1 (януари 1889 г.), Гл. Бог ли е Христос, Параграф 7}

Можете да видите, по отношение на позицията на Христос в Божеството, няма нито една следа от каквато и да е тринитарна представа, където синовността на Исус да се представя като чиста метафора. Обърнете специално внимание, че това е било писано

почти шест години преди изявлението на Елън Уайт, което цитирахме в първата глава. Цитираме го отново тук:

Направен е пълен принос; защото „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син” - **не син по сътворение, както бяха ангелите, нито син по осиновление, какъвто е простеният грешник, а Син, роден** в точния образ на личността на Отец и с цялата яркост на Неговото величие и слава, равен с Бога по власт, достойнство и божествено съвършенство. В Него обитаваше цялата пълнота на Божеството телесно. {*Знамения на времето*, 30-ти май 1895 г., Параграф 3}

Възможно ли е Елън Уайт под вдъхновението на Светия Дух да използва този начин на изразяване, който е толкова подобен на този на Уагонър, за да утвърди позицията му? Това е нещо, което всички трябва да вземем предвид.

А сега да видим каква е била позицията на вестителя по отношение на човешкото естество на Христос. Имайте предвид, че:

„... темата за възплъщението се проповядвала по-широко и се обсъждала по-пълно от всякога в историята на Църквата на адвентистите от седмия ден с изключение на последното десетилетие. (Уилям Х. Гротийър, 1972 г., *Тълкувателна история на учението за възплъщението, както е преподавано от Църквата на адвентистите от седмия ден*, стр. 22)

Относно човешкото естество на Христос, ще цитираме от писанията на А. Т. Джоунс:

А по-нататък имаме: „Купи си от мен злато, изпитано в огън, и бяла дреха, за да се облечеш.” И си спомнете описанието, което вече разгледахме за тази дреха. Символът е „онази дреха, която е изтъкана в небесния стан, в който няма нито една нишка от човешко творение“. Братя, тази дреха е била изтъкана в човешко тяло. Човешкото тяло - плътта на Христос - беше станът, нали? **Тази дреха беше изтъкана в Исус; в същата плът, която вие и аз имаме, защото Той взе участие в същата плът и кръв, която имаме ние. Тази плът, която е ваша и моя, е и тази, с която Христос се роди на този свят - това беше станът, в който Бог изтъка тази дреха за теб и мен, която да носим в плътта**, и той иска да я носим сега, както и когато плътта бъде направена безсмъртна в края! {*Ежедневен бюлетин на Генералната конференция*, 9-ти февруари 1893 г., стр. 207, Параграф 5}

Това твърдение показва по ясен начин позицията на Джоунс относно човешкото естество на Христос като такава, каквото и ние имаме. От 1894 до 1896 г., когато се състояла кулминацията в проповядването на Христовата правда, Джоунс посветил шест изследвания на въпроса за Въплъщението. Тогава той не само потвърдил предишния си възглед за човешката природа на Христос, но и поставил допълнително ударение:

По този начин, тъй като човекът в своята безгрешна човешка природа беше направен малко по-нисшестоящ от ангелите, а след това чрез греха отстъпи още по-ниско към страданието и смъртта; Исус, за да го върне към Божията слава, в любовта Си го последва дори дотук, участва в природата му такава, каквато е, страда с него и дори **умря с него, както и за него в греховната му човешка природа...** И ВСЕ ПАК тази благословена спасителна истина е още по-ясно заявена, както следва: "Тогава, тъй като децата участват в плът и кръв, и Той също участва в същото." Той, по своята човешка природа, взе същата плът и кръв, които ние имаме. **Всички думи, които биха могли да се използват за да се направи това ясно и положително, са събрани в едно изречение.** Вижте: Децата участват в плът и кръв. Заради това Той взе участие в същото. Но това не е всичко: Той също взе участие в същата плът и кръв, както децата. Нито това е всичко: Той също сам взе участие в същата плът и кръв като нас. Но все още това не е всичко: Той също сам взе участие в същата плът и кръв като човека. **По този начин Духът на вдъхновението толкова много желае тази истина да стане ясна и категорична, че не се задоволява с използването на по-малко от всички думи, които биха могли да бъдат използвани при разказването за нея.** {Американски страж, 7-ми юни 1894 г., стр. 178}

Каква плът е тя? Каква е единствената плът, която този свят познава? - **Точно такава плът като вашата и моята.** Този свят не познава друга човешка плът и не е познавал друга, откакто е създадена необходимостта от Христовото идване. Следователно, тъй като този свят познава само такава плът, каквато имаме, каквато е сега, със сигурност е вярно, че когато „Словото е станало плът“, **то е било направено точно в такава плът, каквато е нашата. Не може да бъде по друг начин.** {Бюлетин на Генералната конференция, 19-ти февруари 1895 г., стр. 232, Параграф 1}

Не забравяйте също, че тайната на Бога *не* е Бог да се прояви в безгрешна плът, но **Бог да се прояви в грешна плът**. Никога не може да има тайна в това, че Бог се проявява в безгрешна плът - в човешко естество, което няма никаква връзка с греха. Това би било достатъчно ясно. **Но че Той може да се прояви в плът, натоварена с греха и с всички склонности към греха, каквато е нашата - това е мистерия**. Да, това е тайната на Бога. И това е славен факт, благодаря на Господ! Повярвайте го. И пред целия свят и за радост на всеки човек в света, в Исус Христос Той демонстрира, че тази велика тайна наистина е факт в човешкия опит. Защото „тъй като децата участват в плът и кръв, Той също взе участие в същото.“ „Във всичко това беше уместно Той да бъде направен като братята Си.“ И затова Бог „Го направи грях за нас“. „Той положи върху Него беззаконието на всички ни.“ **По този начин, в нашата плът, имайки природата Си, натоварена с беззаконие и самият Той превърнат в грях, Христос Исус живя в този свят, изкушен във всички точки като нас**; и въпреки това Бог винаги възтържествуваше в Него и проявяваше уханието на познанието Си чрез Него на всяко място. Така Бог се проявява в плътта - **в нашата плът, в човешка плът, натоварена с грях, и направен да бъде грях в нея самата, слаб и изкушен, каквато е нашата природа**. И по този начин Божията тайна стана известна на всички народи заради послушанието на вярата. О, повярвайте в това! {*Адвентист Ривю енд Сабат Херълд*, 29-ти септември 1896 г., стр. 621, Параграф 7}

А. Т. Джоунс можел да направи разлика между култивираните грехове на човека и наследствените тенденции, които са общи за всички хора:

Така че всички склонности към греха, които са в човешката раса, идват от Адам. Но Исус Христос почувства тези изкушения; Той беше изкушен във всички тези точки на плътта, която Той получил от Давид, от Авраам и от Адам ... Този закон за наследственост достигнал от Адам до плътта на Исус Христос толкова сигурно, колкото достигнал от Адам до плътта на който и да е от останалите от нас, защото Той беше един от нас ... **Така че в плътта на Исус Христос - не в Себе Си, а в Неговата плът - нашата плът, която Той взе в човешката природа - имаше същите тенденции към греха, които са във вас и в мен**. И когато Той бил изкушаван, това била „привличането на тези желания, които били в плътта“. Тези склонности към грях, които били в плътта Му, Го привличали и се стремяли да Го примамят да се съгласи с грешното. **Но чрез**

Божията любов и чрез Неговото доверие в Бога, Той получил силата и благодатта да каже „Не“ на всичко това и да го постави под стъпалото Си. И по този начин, бивайки в подобие на грешна плът, Той осъдил греха в плътта. **Много от тези склонности към греха, които са в нас, са се проявили в действие и са станали грехове, извършени са, станали са открити грехове. Има разлика между склонността към грях и откритата проява на този грях в действията...** Следователно е ясно, че всички склонности към греха, които са в нас и не са се проявили, и всички грехове, които са се проявили, са били положени върху Него. **Ужасно е. Вярно е. Но, о, радост! В тази ужасна истина се крие пълнотата на нашето спасение.** {Бюлетин на Генералната конференция / Ежедневен бюлетин на Генералната конференция, 1895 г., стр. 267, Параграф 2}

С този начин на изразяване Джоунс е в унисон с Елън Уайт, която веднъж заявила:

Поемайки природата на човека в падналото му състояние, Христос не участва ни най-малко в греха му. Той бил подвластен на немощите и слабостите, с които човекът е обгърнат, „за да може да се изпълни, казаното от пророк Исая, когато говори: Той взе на Себе Си нашите немощи и понесе болестите ни.“ Той беше докоснат от усещането за нашите немощи и във всички точки беше изкушен като нас. И въпреки това Той не познаваше грях... Не трябва да имаме никакви опасения по отношение на съвършената безгрешност на човешката природа на Христос. {Знамения на времето, 9-ти юни 1898 г., Параграф 15}

Едуард Ървинг не можел да направи разлика между култивираните грехове на човека и наследствените тенденции, които са общи за всички хора, тъй като той, както и останалите милърити, все още бил на грешната и основана на силата тринитарна платформа, където човек трябва или да направи Христос уязвим за греховните страсти или да Го лиши от пълната Му близост с човечеството като казва, че Той е приел естеството на Адам преди грехопадението. Това е така, защото учението за Триединството насърчава лъжата за присъщия източник на живот, изразена с думите на Змията „Никак няма да умрете“. Тъй като Христос е представен в Тридениството като притежаващ всичко от самосебеси, вместо да наследи всичко от Неговия Отец, поклонението ни пред такава личност би ни карало да

се уповаваме и да разчитаме повече на собствените си човешки ресурси, защото ставаме като това, на което се кланяме. Тогава такъв възглед би ни накарал да вярваме, че човешката природа е активен агент, а не пасивен и това от своя страна би ни теглило към заключението, че всички склонности към греха в Христовата човешка природа Го правят грешник. Но това не е вярно, когато знаем, че човешката природа не е активна, а пасивна.¹

Заставайки на твърдата платформа на адвентизма относно Божеството, където Христос е буквален Божий Син, наследил всичко от Своя Баща, на Джоунс не му било трудно да Го представи и като пълен Наследник на човечеството:

Следователно е сигурно, че разбирането за положението и природата на Христос, какъвто е бил на небето, е от съществено значение за правилното разбиране на Неговото положение и природа, каквито са били на земята;... Затова за Него е писано още, че Той е „направен толкова по-добър от ангелите, тъй като по наследство получи по-превъзходно име от тях." Това по-превъзходно име е името "Бог", което в осми стих е дадено от Отца на Сина: "За Сина Той [Бог] казва: Тронът Ти, Боже, е от века и до века. Така Той е "толкова" по-добър от ангелите, колкото Бог е по-добър от ангелите. И поради това Той има това по-превъзходно име - името, изразяващо само това, което е в самата Му природа. И това име "Той има по наследство." **Това не е едно дадено име, а име, което е наследено.** В естеството на нещата, като вечна истина стои това, че единственото име, което всеки човек може да наследи, е името на баща му. Това Христово име, тогава, което е по-превъзходно от това на ангелите, е името на Неговия Баща, а името на Неговия Отец е Бог. Името на Сина, следователно, което Той има по наследство, е Бог; **Неговото подобие на Бога, както е представено в първата глава на Евреи, е единствената основа за истинското разбиране на Неговото подобие на хората, както е представено във втората глава на Евреи.**" А. Т. Джоунс, *Посветеният път*, стр. 12, 14, 17

Зародишът на друга видна точка, която трябва да бъде разгърната в силния вик на вестта на Третия ангел, бил фактът, че Христос е дошъл в плът като една вечно съществуваща реалност:

¹ Виж книгата *Завръщането на Илия*, стр. 72-73, достъпна на maranathamedia.bg

Самият Христос живеещ в нас; Христос във вас, надеждата на славата; Бог с нас; Бог се проявява в плът сега, **днес в нашата плът, чрез вярата на Исус Христос - това и само това е жива вяра.** Защото „всеки дух, който изповядва, че Исус Христос **е дошъл** [бел. прев. На английски това е в сегашно време] **в плът,** е от Бога; и всеки дух, който не изповядва, че Исус Христос е дошъл в плът, не е от Бога; и това е онзи дух на антихриста, за който чухте, че трябва да дойде; и дори сега вече е в света. Вие сте от Бога, дечица, и сте ги победили; защото по-голям е Този, който е във вас, отколкото този, който е в света." 1 Йоан 4:2-4. {А. Т. Джоунс, *Настояща истина, Виликобритания*, 29-ти август 1895 г., стр. 548, Параграф 2}

Този факт, обаче, може да бъде осъзнат и преживян, само когато поемането на човечеството от Христос, се вижда в светлината на вечния завет, където Неговото въплъщение чрез Мария е видимото проявление на Неговата вечна способност да „помага на изкушаваните“ (Евреи 2:18). За Уагонър и Джоунс този възглед бил възможен благодарение на рамката, която хармонизира Стария и Новия завет. Тази хармония е възможна, когато Старият Завет се разглежда като невидим източник, а Новият Завет като неговият видим израз.

Мнозина ... оставят настрана старозаветните Писания; отхвърляйки Стария завет, те на практика отхвърлят и Новия; и двата са части на неразделимо цяло. Никой не може да представи правилно Божия закон без Евангелието или Евангелието без закона. **Законът е въплътеното евангелие, а евангелието е разгърнатия закон. Законът е коренът, евангелието е ароматният цвят и плодът, които той носи.** {*Притчи Христови*, Гл. 11, Параграф 14}

Този Божествен модел на Източник и Канал идва директно от отношенията на Отец и Сина, където Бог е Източникът на всичко и Неговият Син е великият Негов Канал към цялата вселена:

"Но за нас има само един Бог, Отец, от Когото е всичко, и ние за Него, и един Господ, Исус Христос, чрез Когото е всичко, и ние чрез Него." (1 Коринтяни 8:6)²

Щеше да е чудесно, ако можех да кажа, че вестта, която Бог изпратил чрез тези хора, е била приета от църквата, но за съжаление това не е

² Повече по този въпрос виж в книгата *Божественият модел на живота*, достъпна на Fatheroflove-bulgaria.com

реалността. Нашият народ повтаря историята на Израил на границата на небесния Ханаан и ние е трябвало да останем още много години в „пустинята“ поради неподчинение:

Може да се наложи да останем тук в този свят още много години, поради неподчинение, както станало с израилтяните; но заради Бога, Неговият народ не трябва да добавя грях към греха, обвинявайки Бога за последиците от собствения си погрешен начин на действие. *Писмо 184, 1901 г., Параграф 17*}

Упадъкът след 1895 година

След като сме отвърнали погледа си от нашия възвишен Спасител, неизбежният резултат бил, че много лъжливи учения намерили плодородната си почва в сърцата на хората. Едно от тях бил фалшивият възглед за „Ежедневната“ (всегдашната) от Данаил 8:11-13, който въвел метафоричен подход за тълкуване на пророчеството и така променил цялата пророческа рамка на адвентизма за следващите няколко десетилетия. Друго въведено фалшиво учение било това за триединния Бог, което отрича синовността на Христос, за да представи Неговата божественост върху платформа, основана на силата, а не като божественост, която идва от взаимоотношения и наследство от Отца. Това представляло както желанието на нашата Църква да има по-могъщ цар като другите народи (църкви), така също и желанието ѝ да си осигури „отдушник“ срещу натиска, идващ от нарастващия християнски фундаментализъм, който жадувал за мощно християнско преживяване в началото на 20-ти век.

В този контекст първите знаци на отстъпничество по отношение на учението за въплъщението в адвентизма се появили с т. нар. *Движение на святата плът*, станало популярно в адвентната история с харизматичната и петидесятническа музика, която била укорявана от Елън Уайт. Но по отношение на това явление Уилям Гротийър пише:

При оценяването на *Движението на святата плът*, което въвлякло Конференцията в Индиана през годините от 1898 до 1901 г., твърде често емоционалната екстравагантност, която придружавала движението, се счита за самото движение. **Това не е вярно и докато не се проникне зад външната фасада не може да се направи правилна оценка на поуките, на които това**

отклоняващо се движение в историята на Църквата трябва да ни научи. Това движение се базира на основни доктринални концепции. В ретроспекция Господната служителка написала следните думи през 1907 г.: „По време на Генералната конференция от 1901 г. ми беше дадено указание относно опита на някои от нашите братя в Индиана и по отношение на ученията, които те преподаваха в църквите. Беше ми показано, че чрез това преживяване и учения, врагът работи, за да заблуди душите.“ (Елън Г. Уайт, *Ръкопис 39*, 1907 г.) Двете базови доктрини, които са в основата на това движение, били **учението за въплъщението на Христос и това относно съвършенството на вярващия.** Простият факт, който може да бъде установен при всяко изследване, е, че **тези две концепции не могат да бъдат разделени.** **Разбирането на човека за приетата от Христос природа, за да стане Човешки син, обуславя неговото виждане за съвършенството.** (Уилям Гротиър, 1972 г., *Тълкувателна история на учението за въплъщението, както е преподавано от Църквата на адвентистите от седмия ден*, стр. 49)

Разказът на очевидецът С. Х. Хаскъл относно спецификата на това невярно учение е следния:

Когато заявихме **вярата си, че Христос се е родил в паднало човешко** естество, **те ни представяха като хора, които вярват, че Христос е съгрешил**, независимо от факта, че заявихме позицията си толкова ясно, че изглеждаше сякаш никой не може да ни разбере погрешно. Смесът на тяхната теология в това особено отношение изглежда е следният: **Те вярват, че Христос е възприел природата на Адам преди да падне в грях**; така, според тях, Той бил взел човешко естество като това в Райската градина, и по този начин човешкото естество било свято, и това било човешкото естество притежавано от Христос; **и сега, казват те, е дошло конкретното време да станем святи в този смисъл** и тогава сме щели да имаме "вяра, подготвяща ни за преселване" и никога нямамо да умрем. (С. Х. Хаскъл, *Писмо до Елън Г. Уайт, Батъл Крик, Мичиган, 25-ти септември 1900 г.*)

Именно поради този компонент в учението на движението *Свята плът* Елън Уайт пише:

Учението във връзка с това, което се нарича "свята плът", е грешка. Сега всички могат да получат свети сърца, но **не е правилно да се твърди, че в този живот има свята плът.** Апостол Павел заявява:

„Знам, че в мен [тоест в плътта ми] не живее нищо добро.“ Римляни 7:17. **На онези, които са се опитвали толкова много да получат чрез вяра така наречената свята плът, бих казала: Не можете да я получите. Нито една душа от вас няма свята плът сега. Нито едно човешко същество на земята няма свята плът. Това е невъзможно.** {Бюлетин на Генералната конференция, 23 април 1901 г., Статия А, Параграф 2}

Повърхностното изследване на тези събития в нашата история може да ни накара да вярваме, че привържениците на Движението *Свята плът* са сгрешили в своите заключения, но не и в своето виждане по отношение на човешката природа на Христос. Въпреки това, внимателният анализ на по-късната история и промяната в нашите убеждения показват, че разигралите се на конференцията в Индиана събития (1898-1901) са били само начало на една теология, която по-късно щяла напълно да подмени истинското ни учение по отношение на Христовото въплъщение:

Тази доктрина за въплъщението, проповядвана от защитниците на възраждането „Свята плът“ в Индиана, е разклоняващ се път. Те тръгнали по едното разклонение. Ако Христос е приел природата на Адам преди грехопадението, тогава хората, които Го приемат и стават съобразени с Неговия образ, биха получили същата природа, която имал и Той. **Трябвало да остане за друго поколение адвентни теолози да тръгнат по другото разклонение, където се вярва, че, тъй като Христос е поел на Себе Си безгрешно човешко естество, невъзможно е вярващият да победи, както Христос победил.** (Уилям Гроуиър, 1972 г., *Тълкувателна история на Учението за Въплъщението, както е преподавано от Църквата на адвентистите от седмия ден*, стр. 50)

Ако учението, че Христос е взел природата на Адам преди неговото падение е погрешно, тогава различните заключения, идващи от него, също биха били погрешни. Сатана е доволен и побеждава както когато вярваме, че сега можем да имаме свята плът, така и когато вярваме, че е невъзможно да победим както е победил Христос, което от своя страна ще ни насърчава да грешим до самия край на времето.

Въпреки че преподаването на учението за Святата плът на Конференцията в Индиана било официално прекъснато в Църквата, по-късно то щяло да се появи отново в различна и много по-фина форма, за да направи безкраен пролома между нас и Човешкия Син.

Мислейки си, че издигаме Христос, като Му приписваме безгрешна (човешка) природа, ние всъщност Го отдалечаваме от човечеството и отричаме Неговата способност да ни спасява в и от нашето състояние. В нашата църква този процес на фалшивото издигане на Христос се състоял първо с превръщането на Божия Син в Бог Син. Семето на Алфа-ерестта на Келог (пантеистичен възглед за Бога) щяло да се развие във верига от ереси, като последната ѝ халка е смъртоносното Омега-учение, което щяло да направи дистанцията между Бог и Неговия Син безкрайно голяма, отричайки истинската синовност на Христос и бащинството на Бога.

Тук можем да споменем Триединството, **което премахва персоналността на Бог и Неговия Син Исус Христос,...** (Джеймс Уайт, 11 декември 1855 г., *Ривю енд Херълд*, том 7, № 11, стр. 85, Параграф 16)

Сега трябва да бъдем нащрек и да не се отдалечаваме от най-важната вест, дадено от Бога за това време. **Сатана не е невеж относно резултата от опитите да се дефинират Бог и Исус Христос по един спиритуалистичен начин, който превръща Бог и Христос в небитие.** Моментите, заети с този вид наука, са на мястото на подготвянето на Господния път, за да се направи път на Сатана да влезе и **да обърка умовете със създадени от него самия мистицизми.** Въпреки че са **облечени в ангелски одежди** [издигат Христос и Светия Дух], те **превръщат нашия Бог и нашия Христос в небитие.** Защо? Защото Сатана вижда, че умовете са готови за делото му [точно каквото може да се очаква след отхвърлянето на вестта от 1888 г.] **Хората са изгубили следите на Христос и Господ Бог и получават преживяване, което е Омегата на една от най-фините заблуди, които някога ще завладеят умовете на хората.** Забранено ни е да въвеждаме въображението в поредица от предположения. Елън Уайт, *Дневник*, # 48, стр. 153, 163, 25-ти август и 28-ми август 1904 г. {*Издание на ръкописи*, том 11, стр. 211, Параграф 2}

Той (Келог) каза, че няколко дни преди да дойде на съвета, обмислял въпроса и започнал да вижда, че е направил лека грешка в изразяването на възгледите си ... След това заяви, че предишните му възгледи относно Триединството са му пречели да направи ясно и абсолютно правилно изявление; но **в кратък период от време той бил повярвал в Триединството** и сега можел да види доста ясно къде е цялата трудност и вярваше, че може да изчисти

въпроса задоволително. Той ми каза, че **сега вярва в Бог Отец, Бог Син** [не в Божия Син] и **Бог Свети Дух**; и възгледът му е, че Бог Свети Дух, а не Бог Отец, е Този, Който изпълва цялото пространство и всяко живо същество. Той каза, че ако е вярвал в това преди да напише книгата, можел да изрази своите възгледи, без да създава грешното впечатление, което книгата сега създавала (*Писмо: А. Г. Даниелс до У. К. Уайт, 29-ти октомври 1903 г., стр. 1-2*)

Що се отнася до мястото на Христос в Божеството, ние вярваме, че той е **втората личност в небесното Триединство** - състоящо се от Отец, Син и Свети Дух..., че **Христос** е едно с Вечния Отец ..., вечен и **самосъществуващ** [вече не е истински Божи Син] ... (*Въпроси върху доктрината, 1957 г., стр. 36*)

Постепенното превръщане на Божия Син в Бог Син щяло да подготви пътя за промяната Му от Христос, който е взел падналата и грешна плът на човечеството към такъв, който взема природата на Адам преди неговото грехопадение. Щяло да отнеме време на адвентната църква след отхвърлянето на вестта от 1888 г., преди тя да може да се откъсне от онова, което учили ранните й водачи, така както било необходимо време и на Израил, за да напусне вярата на Исус Навин и старейшините:

И Израил служи на ГОСПОДА през всичките дни на Исус Навин [в случая Елън Уайт] и през всичките дни на старейшините [пионерите на адвентизма], които наследиха Исус Навин, и които бяха познали всички дела на Господа, които Той беше извършил за Израил. (Исус Навин 24:31)

През 1949 г. намираме значителна промяна в нашето официално учение относно начина по който са разбирали този въпрос пионерите във връзка с човешката природа на Христос. От *Ривю енд Херълд* поискали от проф. Д. Е. Рибок, тогава президент на Адвентната богословска семинария, да направи някои корекции в *Библейските четения за домашния кръг* във връзка с предмета за „Безгрешния живот“. Там в бележката "Колко пълноценно Христос е споделил нашето общо човешко естество?" бил поставен следния коментар:

Исус Христос е едновременно Божий Син и Човешки Син. Като член на човешкото семейство „се е наложило да бъде направен като братята си“ - „по подобие на греховна плът“. **Точно колко далеч отива това „подобие“, е тайна на въплъщението, която**

хората никога не биха могли да разкрият. (Библейски четения за домашния кръг, издание от 1958 г., стр. 143-144)

Тук тайната на Христовото въплъщение е приложена за остротата на термина „подобие“, което по-късно можело да отвори врата за внушението, че подобие не означава еднаквост. Следващата корекция на Рибок се намирала в бележката под въпроса - "Къде Бог в Христос е осъдил греха и е спечелил победата за нас над изкушението и греха?" Бележката от 1915 г. и нейния вид след промяната на Рибок са поставени една до друга за сравнение:

Издание от 1915 г.	Ревизия на Рибок
Бог в Христос осъди греха, не като се произнесе срещу него просто като съдия, който седи в съда, но като дойде и живя в плът, в грешна плът и въпреки това без да съгреша. В Христос Той демонстрира, че е възможно чрез Неговата благодат и сила да се устои на изкушението, да се преодолее греха и да се живее безгрешен живот в грешна плът .	Бог в Христос осъди греха, не като се произнесе срещу него просто като съдия, който седи в съда, но като дойде и живя в плът, [премахване] и въпреки това без да съгреша. В Христос Той демонстрира, че е възможно чрез Неговата благодат и сила да се устои на изкушението, да се преодолее греха и да се живее безгрешен живот в [изменение] плът.

Първо Рибок заявил, че това доколко подобна е Христовата природа на нашата е тайна, но след това ясно показал, че това подобие не би могло да включва греховната природа. Сега, когато човешката природа на Христос вече не се считала за греховна, следващата логична стъпка била да се определи като безгрешна. Но все пак това не можело да се случи толкова лесно, защото Елън Уайт била казала на толкова много места, че Христос е поел върху Себе Си грешната природа. Ето защо в книгата „Въпроси върху доктрината“ Ли Рой Фрум, след като цитира някои от тези твърдения от Духа на пророчеството, пише:

Тези слабости, крехкости, немощи и провали са неща, които ние със своите грешни, паднали натура трябва да понесем. За нас те са естествени, присъщи; но когато ги е поел, **Той ги възприел не като нещо вътрешно Негово**, но ги понесъл като наш **заместник**.

Той ги поел в Своята съвършена, безгрешна природа. Отново отбелязваме, Христос понесъл всичко това заместнически, също както заместнически е понесъл беззаконията на всички ни. **В този смисъл всички трябва да разбират писанията на Елън Уайт, когато тя от време на време се позовава на грешна, паднала и деградирала човешка природа.** (*Въпроси върху доктрината*, 1957 г., стр. 59-60)

Ето някои дефиниции на термина "заместнически" (англ. vicariously) според Dictionary.com:

заместнически, прилагателно

изпълнява, упражнява, получава или страда на мястото на друг.

заемане на мястото на друг човек или друго нещо; действайки или служейки като заместител.

усещане или наслаждение чрез въображаемо участие в опита на другите:

Такива термини определено щели да отворят врата, за да започнем да виждаме Христос като Един, който в действителност не е приел нашата природа и това щяло да подготви пътя за по-късни изявления като това, което озаглавява следния абзац:

5. ВЗЕ БЕЗГРЕШНОТО ЕСТЕСТВО на АДАМ ПРЕДИ ГРЕХОПАДЕНИЕТО. По време на своето въплъщение Той застанал като "представител на човека", точно "каквото Бог го бил създал" - това се отнася за Адам. Като "втори Адам", Той "започва там, където започва първият Адам." Той „преминава над почвата, където паднал Адам, и [Той, Христос] изкупва провала на Адам“. Той взе „природата, но не и греховността на човека“. Той "победи Сатана в същото естество, над което в Едем Сатана постигна победата." Той „ни най-малко не участва в греха му“. Той беше „обект на немощи и слабости“, от които човекът е обхванат. Но ние не трябва да се опасяваме за „съвършената безгрешност на човешката природа на Христос“. Той нямал „склонности към греха“. Ли Рой Фрум, *Движение на съдбата*, стр. 497, 1971 г.

Многобройните цитати под заглавието „ВЗЕ БЕЗГРЕШНОТО ЕСТЕСТВО на АДАМ ПРЕДИ ГРЕХОПАДЕНИЕТО“ всъщност се използват, за да „накарат“ Елън Уайт да подкрепи идеята на това заглавие, но тя никога не е изразявала подобен възглед.

Библията определя стойността и равенството на базата на отношенията, а не на базата на силата. Ето защо Адам и Ева били равни един на друг, въпреки, че Ева дошла от Адам и получила всичко от него. По този начин ценността и равенството на Ева идва от нейната връзка с Адам, а не от това, което тя има като свои присъщи качества (Битие 2:21-23). Тъй като Адам и Ева заедно са направени по образа на Бог и Неговия Син, това показва, че връзката им е моделирана според връзката на Отец и Сина. Следователно равенството и ценността на Сина идват не от Неговата собствена сила и интелигентност, а от Неговото отношение към Отца Му (Мат. 11:27; Кол. 1:19). Тази връзка определя как се получава ценност в Божието царство и разкрива, че природата на това царство не се основава на силата, а на отношенията.³

Следващият логичен въпрос, който трябва да си зададем е: Защо тези водачи на нашата църква били толкова нетърпеливи да издигнат Христос по такъв „моцнен“ начин, според който Той не само не бил наследил природата на Своя Баща, раждайки се от Него, но също така не бил наследил и нашата човешка грешна природа? Отговорът можем да намерим във факта, че двете учения, касаещи Божествената природа на Христос и Неговата човешка природа, зависят изцяло от начина, по който разбираме Умилостивението. Ако Умилостивението е умилостивяване и удовлетворяване на гнева на Отец поради нашия грях чрез полагане на вината за този грях върху Христос, то и Христовата божествена, и човешка природа в този вид заместническо умилостивение би трябвало да бъде с най-високо качество (според оценката на човека). В своя успешен опит да прекрои теологията на Адвентното движение, Ли Рой Фрум се насочил точно към такова основано на силата разбиране за Умилостивението:

3. ВЪПЛЪЩЕНИЕТО, ПРЕДПОСТАВКА ЗА УМИЛОСТИВЕНИЕТО. - Христос изкупил света, като „направи откуп“ за него, като „взе човешката природа“ при Въплъщението. Той „доброволно пое на Себе Си човешката природа, правейки възможно това да предложи Себе Си като откуп“. Понеже Той е "равен с Бога, безкраен и всемогъщ", Той "би могъл да плати откупа", защото Той е "вечният, самосъществуващ Син". А „божественият Божи Син беше

³ За подробно изследване на този жизненоважен въпрос свали книгата *Въпроси на живота* от fatheroflove-bulgaria.com

единствената жертва с достатъчна стойност, за да задоволи напълно изискваната на Божия съвършен закон“. Но Той не бил „длъжен“ да „предприема делото на изкуплението“. *Движение на съдбата*, стр. 501-502

Умилостивение от подобен род наистина би изисквало от Христос да бъде „напълно божествен“ на базата на силата, тъй като се очаквало Той да удовлетвори това, което се възприема като изисквания на Бога в Неговия закон, които уж отразяват гнева Му към грешника. Такъв възглед, основан на едно силово Умилостивение, би изисквал както божествената, така и човешката природата на Христос, да бъдат с такова качество, че да Го направят съвършената и задоволителна жертва, така че това да Го квалифицира за ролята Ма на успокоител на гнева на Отец заради грешника. Тук е скритата католическа връзка между учението за Триединството и непорочното зачатие. Оттук идва и необходимостта Христос да бъде жертван редовно в литургията, където чрез мистичния процес на трансубстанция хлябът и виното, принесени в жертва чрез тайнството на Евхаристията, стават в действителност тялото и кръвта на Исус Христос.

Канонът (главното част на Евхаристийната молитва) има няколко важни елемента: Първо, като **отправя молба към Бог да приеме и благослови това приношение**, Църквата моли Отец да изпрати Светия Дух. Това призоваване на Светия Дух се нарича епиклеза. (Свещеникът обикновено се моли с вдигнати и разтворени ръце, като ги събира и поставя върху хляба и виното, за да бъдат те осветени, и накрая ги благославя.) **Той се моли чрез силата на Светия Дух хлябът и виното да станат Тялото и Кръвта на нашия Господ, Исус Христос ... Четвърто, молитвите се извършват, когато Църквата представя на Отца жертвата на Исус, която ни примирява с Него**. Той се моли на Бог да вземе жертвата на Небесния Си олтар, така че тези, които получават чрез нея Тялото и Кръвта на Христос, да бъдат „изпълнени с всяка небесна благодат и благословение“ (Евхаристийна молитва I) <http://catholicstraightanswers.com/why-is-the-mass-structured-the-way-it-is/>

Забележете как този обред, при който се смята, че хлябът и виното се превръщат в буквалната кръв и тяло на Христос, се изпълнява като средство, което ни примирява с Отец (в смисъла на това, че гневът на

Отец е успокояван). Но Библията и Духът на пророчеството ни казват нещо различно за реалната природа на Умилоствението:

И всичко е от Бога, Който ни е **примирил** (на гръцки: Умилоствение) със Себе Си чрез Исус Христос и ни е дал служението на **помирението**; За да отбележим, че Бог беше в Христос, примирявайки (на гръцки: Умилоствение) света със Себе Си, **като не му вменяваше неговите престъпления**; и повери на нас словото на помирението. 2 Кор. 5:18, 19

Изкуплението на Христос **не е направено с цел да накара Бог да обича тези, които Той иначе е мразел**; и не е направено, за да произведе любов, която не е съществувала; но то бе извършено като **проява на любовта, която вече е била в Божието сърце...** **Ние не трябва да подхранваме идеята, че Бог ни обича, защото Христос е умрял за нас, а, че Той така ни е обикнал, че е дал Своя единороден Син да умре за нас.** *Знамения на времето, 30 май 1895 г. {АБК, том 7, стр. 472, Параграф 3}*

Но тази велика жертва не е направена с цел да създаде в сърцето на Отец любов към човека, и не, за да Го направи готов да спасява. Не, не! *{Пътят към Христа, Гл. 1, Параграф 12}*

Чрез прегрешение човекът се е отделил от Този, Който е единствено светлина и любов. Грешникът бил „отчужден от живота на Бога“, „мъртъв в престъпления и грехове“. Единствената надежда за падналата раса се намираше в тяхното примиряване с Бога. **Сатана толкова погрешно представяше Бога, че човекът нямаше истинска представа за божествения характер.** Но изпълнявайки спасителния план, Христос разкри, че „Бог е любов.“ „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син, та който вярва в Него, да не загине, а да има вечен живот.“ **Отец ни обича, не поради великото умилоствение; но Той предостави умилоствението, защото ни обича.** Христос беше средството, чрез което Той можеше да излее безкрайната Си любов върху един паднал свят. „**Бог беше в Христос, примирявайки света със Себе Си.**“ **Отец страдаше заедно със Сина.** В агонията на Гетсимания и смъртта на Голгота, сърцето на безкрайната любов плати цената за нашето изкупление. *{Библейско ехо, 1-ви август 1892, пар. 2}*

Умилоствение - Умилоствението е жертва. Простото твърдение тогава е, че Христос е даден в жертва за опрощаване на нашите грехове. "Веднъж в края на света той се е явил, за да отстрани греха чрез принасяне на Себе Си." Евр. 9:26. **Разбира се, идеята за**

умилостивение или жертва предполага, че има гняв, който трябва да бъде успокоен. Но обърнете специално внимание, че ние сме тези, които изискваме жертвата, а не Бог. Той осигурява жертвата. Идеята, че Божият гняв трябва да бъде задоволен, за да имаме прошка, не намира основание в Библията. Връх на абсурда е да се каже, че Бог е толкова ядосан на хората, че Той няма да им прости, освен ако не е предвидено нещо, което да умилостиви гнева Му, и затова Самият Той предлага в дар Себе Си, чрез който дар е умилостивен. "И вие, които някога сте били отчуждени и врагове в ума си чрез нечестиви дела, сега Той примири в тялото на Своята плът чрез смъртта." Кол. 1:21, 22. {30 август 1894 г. Е. Дж. Уагонър, *Настоящата истина, Великобритания*, стр. 549, Параграф 8}

Тоест, естественото мислене на човечеството е, това което счита Христос за „поразен от Бога и наскърбен“ (Ис. 53:4). Затова в рамките на тази укротяваща гнева теология, нашата естествено мислене изисква един Христос, който е толкова могъщ и ценен, както го възприемат хората, че Той всъщност не е истински Роден Божи Син, нито истински Човешки Син. По този начин, свършената стълба от небето към нашия свят щяла да бъде разбита. И тъй като противопоставянето на тези нови учения в нашите редици идвало от хора, които все още били в същата рамка по отношение на Умилостивението, тяхното искане за връщане към първоначалното учение на пионерите наистина щяло да направи Христос да изглежда като грешник, защото на човешката Му природа в този контекст се гледа като на нещо активно, а не пасивно. Този проблем остава при нас още от времето на Едуард Ървинг и той ще остане, докато разберем значението на финалния съд / финалното умилостивение, съдържащо се във вестта на Първия ангел.

Реакция на фалшивата система за справедливост

Джъдсън Уошбърн

Един от хората на църковен пост, който се противопоставил на промените в нашите доктрини, бил Джъдсън Силваниус Уошбърн (1863 - 1955). Адвентен служител, който бил много близък с Елън и Джеймс Уайт. Той можел да рецитира Новия Завет и много други дълги части от Библията. След като Елън починала, с голяма болка той станал свидетел на доктриналните промени, които настъпили. През 1939 г. той пише писма до У. У. Прескът и Генералната конференция, в които защитава връщането към оригиналните учения на адвентистите, отнасящи се до *Ежедневната* и Божеството. Писмото се харесва толкова много на председателя на конференцията, че той го изпратил на 32 свои служители. Този документ е съществен, тъй като дава много информация относно предприетите промени. Въпреки че неговият автор може да не е имал най-доброто познание по отношение на това, което пионерите на адвентизма са вярвали за Божеството (изглежда Уошбърн е смятал, че Светият Дух е отделно същество), все пак неговото теологично и историческо изследване е било от съществено значение в обръщението му към авторитетни хора по тези жизненоважни въпроси във време на отстъпление.

В писмата си до Генералната конференция и до У. У. Прескът, Уошбърн посочва какви са няколко от многото опасности, идващи от възприемане учението за Триединството от нашата църква, и всички те са свързани с изследването ни за въплъщението:

„Адвентистите от седмия ден твърдят, че приемат Божието слово като върховна власт и че „са излезли от Вавилон“, за да се откажат завинаги от суетните традиции на Рим. Ако трябва да се върнем към безсмъртието на душата, чистилището, вечните мъки и неделната събота, това би ли било нещо по-малко от отстъпление? Ако обаче прескочим всички тези второстепенни, вторични доктрини и приемем и учим за **самия централен корен, учението на романизма, Триединството, и учим, че Божият син не е умрял**, въпреки че думите ни биха изглеждали духовни, то това по-различно ли е, или по-малко ли е от отстъпление; и то самата Омега на отстъплението?“ (Уошбърн, 1940 г., Из *Писмо* до Прескът, стр. 11)

Тук Уошбърн коментира една от проповедите на Прескът, където той популяризира Триединството и учи, че Божият Син не е умрял на Голгота, а само Човешкият Син. Това мнение било логичното заключение от възприемането на Христос като личност, която има живот в Себе Си независимо от Отец. Прескът не бил тринитарист в началото. Той бил пламенен последовател на Оправданието чрез вяра, проповядвано от Е. Дж. Уагонър и А. Т. Джоунс, но по-късно, заедно с Уагонър, той бил повлиян от спиритуалистическото учение, разпространено от Келог, а по-късно възприел и спиритуалистичния възглед за *ежедневната / всегашната*, застъпван от Л. Р. Конради.⁴ Уошбърн писал по всички тези въпроси в писмото си. Това не е първият път, когато адвентистите забелязват, че логическото развитие на учението за Триединството води до предположението, че Христос не е могъл да умре на кръста:

Декларацията, че божественият Син на Бога не може да умре, е толкова далеч от учението на Библията, колкото тъмнината е далече от светлината. И бихме попитали Тринитариста, на кое от двете естества дължим изкуплението си? **Отговорът, разбира се, трябва да бъде: на онова, което умря или проля кръвта си за нас; защото "ние имаме изкупление чрез кръвта Му."** Тогава е очевидно, че **ако е умряла само човешката природа, нашият Изкупител е само човек и тогава божественият Син на Бога не е участвал в делото на изкуплението, защото Той не може нито да страда, нито да умре. Със сигурност казваме правилно, че учението за триединството принизява изкуплението, като свежда жертвата, кръвта на нашето изкупление, до стандарта на социнианството** [учение, което превръща Христос само в човек]." {Дж. Х. Уагонър, 1884 г., *Умилостивението в светлината на природата и Откровението*, стр. 173, 174}

Тук отличилите се сред адвентните пионери показали ясно позицията си защо не е достатъчно Човешкият Син да умре на кръста и че Умилостивението изисква смъртта на Христос като Син Божий. Уошбърн продължил в същия дух:

Христосът на професор Прескът не бил мъртъв, а жив от петък следобед до неделя сутринта. АКО ТОВА Е ТАКА, ТОГАВА НАШИЯТ

⁴ Виж книгата *Следвахме ли хитро измислени басни* от Робърт Уилънд, достъпна на maranathamedia.bg

ДЪЛГ НЕ Е ПЛАТЕН, И ВСИЧКИ НИЕ СМЕ ИЗГУБЕНИ. Това е логиката на приетото от старейшината Прескът римско учение за Триединството (главният шрифт е в оригинала). *Пак там*, стр. 5,

Пионерите били прави за значението на смъртта на Божия Син, но без да разбират, че тази цена не се изисква от Отца⁵, нашият народ продължавал в едно силово разбиране за Умилоствението, както тринитаристите, гледайки на Бога като на някой, Който трябва да бъде успокояван. Уошбърн засегнал малко тази тема, когато сравнявал учението за Бог и Неговия Син с учението за Триединството, но рамката, в която функционираше народа ни, след като сме отхвърлили вестта от 1888 г., все още ни държала далеч от разобличаване жестокия характер на Вавилон.

Исус е станал толкова пълна и буквална съставна част от големия строг съдия [според Триединството, първото и второто Лице на Божеството са част от неразделна субстанция], който се радва на вечни мъки, според римското учение за Триединството, че те трябва да намерят или произведат множество духовни медиатори (ходатаи). **ТОВА ОТСТРАНЯВАНЕ НА ИСУС ОТ НЕГОВОТО ИСТИНСКО ОТНОШЕНИЕ С БОГА И ЧОВЕКА, ГО ОТНАСЯ ТОЛКОВА ДАЛЕЧЕ ОТ НАС, ЧЕ ТОЙ СЕ ПРЕВРЪЩА В ЕДИН КОЙТО НАЛАГА ВЕЧНО МЪЧЕНИЕ И ВЕЧЕ НЕ Е НАШ ЛЮБЯЩ СПАСИТЕЛ** (главният шрифт е в оригинала). *Пак там*, стр. 2

Изглежда, че Уошбърн усеща как учението за Триединството улеснява възприемането на Отец като „строг съдия, който се радва на вечни мъки“, но все пак няма пълна последователност в аргументацията му относно това защо това е така. И все пак той обяснил добре разликата между идеята, че Божият Син не е умрял на кръста и изказването, че „Божествеността не може да умре“, което той цитира от Духа на пророчеството:

В писанието няма нищо по-ясно от истината, че Божият Син е умрял за нас и че ние имаме Божествено, а не просто човешко умилоствение. Тези, които вярват, че Божият Син не е умрял, цитират непубликувано изявление на сестра Уайт. „Божеството не потъна и не умря, това би било невъзможно.“ Всичко това е много ясно, ако вярваме на Библейската декларация за смъртта, както я

⁵ За повече по тази тема, моля прочетете книгата *Изобличаване присъдата на греха* в maganathamedia.bg

откриваме в Йов 34:12, 14, 15: ... Вярно е, че ние сме участници в Божествената природа, ако сме християни. Но това не означава, че сме съзнателни личности в смъртта. Бог взема обратно живота си и ние сме мъртви. ТАКА Е БИЛО И С ХРИСТОС.

Когато Христос се е родил от Отца, Той получил живота на Бога, Своя Баща. Когато Исус умрял на кръста, Той казал: „Отче в твоите ръце предавам духа Си“ (или живота) и животът на Бога бил върнат на Отца и за известно време, три дни и нощи, този живот бил при Отец, откъдето и бил дошъл първоначално. При възкресението животът на Бога се възстановява за този, който е умрял (Пс. 104:30). Но между смъртта Му в петък следобед и неделя сутринта, Божият Син бил мъртъв.

ТОЙ ИЗЛЯ СВОЯТА ДУША НА СМЪРТ. Исаия 53:12.

Прочетете това ясно изявление от Духа на пророчеството, том 3, страница 203: „Когато Той затвори очи в смъртта на кръста, душата на Исус не отиде веднага в Рая. „ВСИЧКО, КОЕТО СЪСТАВЛЯВАШЕ ЖИВОТА И ИНТЕЛИГЕНТНОСТТА НА ИСУС, ОСТАНА С НЕГОВОТО ТЯЛО В ГРОБНИЦАТА. И КОГАТО ТОЙ ИЗЛЕЗЕ ОТ ТАМ, ТОВА ТОЙ НАПРАВИ КАТО ЦЯЛО СЪЩЕСТВО. НЕ СЕ Е НАЛАГАЛО ДА ПРИЗОВЕ ДУХА СИ ОТ НЕБЕТО“ (главният шрифт е в оригинала) *Пак там*, стр. 6

Чарлз Лонгакър

Друг богослов, който се тревожел относно извършените доктринални промени и ясно заявил каква била позицията на пионерите относно Божеството, бил Чарлз С. Лонгакър (1871-1958). Евангелист, писател, редактор, пастор и администратор, той е най-добре запомнен със своя труд *Религиозна свобода*. През 1947 г. той пише трактат, наречен *Божествеността на Христос*. В този документ той се стреми да хармонизира много от пасажите в Писанието и Духа на пророчеството относно божествеността на Христос като родено Същество. След като коментира някои проблеми на Атанасиевото вероизповедание и ясно изложил от Писанието синоვნостта на Христос като на Един, който изхожда от Отца, той продължил да говори за Неговото въплъщение в човечеството:

Изразите "Божият син" и "Човешкият син" съответно се отнасят за Неговата божествена и Неговата човешка природа. Това става много ясно, когато ангел Гавриил казал на девицата Мария: „Това свято нещо, което ще се роди от теб, ще се нарече Син Божий“ (Лука

1:35). "Това свято нещо" било Неговата божествена природа – "наречен Син Божий", който разпънал скиния в човешка плът. Неговото тяло от кръв, плът и кости, родено от девицата Мария, било "Човешкият Син." Той бил Бог или божественост проявена в плътта. Той имал две природи - едната божествена, а другата човешка. Той притежавал две синовности - едната като „Син Божий“, а другата като „Човешки син“. Той бил „Син Божий“, преди да стане „Човешки син“. Сестра Уайт казва: „Неговата божественост беше забулена с човешко естество - невидимата слава във видимата човешка форма“. *Копнежът на вековете*, стр. 23 ... (Лонгакър, 1947 г., *Божествеността на Христос*, стр. 17)

След това Лонгакър продължил, наблягайки на реалността от риска, свързан с Христовото въплъщение, за разлика от тринитарното разбиране, при което независимата божественост на всяко от трите Лица свежда риска от Христовото поемане върху Себе Си на човешка плът и уязвимостта Му за изкушенията и смъртта само до една демонстрация:

Вечността и неизменността могат да бъдат приложени само към Бог Отец - единственият абсолютен Бог, а не към Бог Син или Бог Свети Дух. Ако вечността и неизменността са били приложени към Божия Син, тогава Божият Син никога не е рискувал, що се отнася до Неговото съществуване, когато е дошъл на този свят, за да посрещне всички изкушения към грях. Ако на Божия Син е било невъзможно да направи грешка или да извърши грях, тогава Неговото идване в този свят и подлагането Му на изкушения са били един фарс и просто една подигравка. Ако е било възможно Той да се поддаде на изкушението и да изпадне в грях, тогава Той трябва да е рискувал небето и самото Си съществуване и дори цялата вечност. Точно това казва Писанието и Духът на пророчеството, че Христос, Божият Син е направил, когато е дошъл, за да осъществи в наша полза плана на спасението от проклятието на греха. Четем следното в Духа на пророчеството: „Бог позволи на Сина Си да дойде, като безпомощно бебе, подчинено на слабостта на човечеството. Той Му позволи да срещне опасността в живота, обща за всяка човешка душа; да води битката както всяко човешко дете, с риск от провал и вечна загуба.“ – *Копнежът на вековете*, стр. 49. *Пак там*, стр. 19

Бих предположил, че аргументът на Лонгакър за неизменността все още отчасти идва от силовия подход, но въпреки това разсъжденията

му за реалността на риска, който Отец и Христос поемат, са много важни. Ако бъдем последователни в учението за Триединството, трябва да се откажем от идеята, че Христос може да умре като Божий Син, тъй като Той е част от неделима субстанция. Въпреки че Лонгакър обсъжда това в контекста на католическото учение за Триединството, аргументът е валиден и при концепция за Триединство с три божествени Същества, какъвто е един от съвременните адвентни възгледи за Триединството, тъй като тези Същества също споделят тази неделима субстанция. Лонгакър обсъдил реалността и цялостта на Христовата смърт, но поради краткия формат на тази книга ще цитираме само ключови фрагменти от неговия трактат по този въпрос:

Ако Божеството е неделимо, както твърдят Атанасий и католическата йерархия, и трите Лица в Триединството представляват една личност, но с три глави или проявления на един и същ Бог и са една неделима субстанция, тогава, моля, кажете ми кой е умрял на Голгота? Ако Бог и Неговият Син са една неразделна личност, вместо две отделни и различни личности, които са умрели на Голгота, Божеството умряло ли е? Ако Божеството е умряло, кой тогава е царувал на трона на Вселената през време на трите дни, когато Христос бил в гробницата?... Библията ни казва, че когато човек умре, „духът (на човека) се връща при Бога, който го е дал.“ Екл. 12:7. Животът ни произлиза от Бога. Нашето дихание, животът и времето ни са в ръцете на Бог през цялото време. Но животът ни не е „оригинален“. Тоест, ние нямаме живот в себе си. Но Христос имал живот в Себе Си. Неговият Отец дал на Сина Си същия живот, който Той имал в Себе Си, „оригинален, незает и недобит“, „независим“ и „безсмъртен“. Синът Божи е имал живот в Себе Си, точно както Отец е имал живот в Себе Си. Но Исус казва, че Отец Му е дал този вид живот - самосъществуващ. Следователно Исус имал силата в Себе Си да положи живота Си - този вечен и безсмъртен живот - Неговата божественост, и Той имал силата да го вземе отново. В това отношение Той бил различен от нас като Човешки Син... Щом това е така, тогава не само Неговото тяло от плът било поставено в опасност, но и Неговата божественост. Защото, ако Той можел да съществува като отделно Божество, независимо от физическото Си тяло, след като предал живота Си на Голгота, тогава Той не е рискувал небето, нито е щял да понесе „всичко“ като „вечна загуба“. Тъй като Духът Му не отишъл на небето, но Отец поверил

Христовия дух на гробницата и Той заспал заедно със Своето тяло в гробницата и „всичко, което съставляваше живота и интелигентността на Исус, остана с Неговото тяло в гроба“, трябва да заключим, че, ако Христос е бил съгрешил, всичко, което някога е принадлежало на Христос, завинаги е щяло да остане в гробницата и Христос щял да понесе „загубата“ на вечното Си съществуване... Многократно четем, че Христос е положил живота Си, а това означава всичко, което Христос притежавал, и човешко, и божествено. Неговото божествено естество не умряло, защото за божествеността ни се казва в Духа на пророчеството, че „не може да умре“. **Безсмъртно същество не може да умре. Но безсмъртието, след като бъде дадено, може да бъде оттеглено.**
Пак там, стр. 19-24

Обяснявайки, че Христос като божествено същество наистина е умрял на кръста, Лонгакър успял да предложи възглед, който съвместява много пасажии от Библията и Духа на пророчеството, които иначе биха изглеждали противоречащи един на друг. И все пак действайки върху същата платформа, основана на силата, която била неизбежния резултат от отхвърлянето на вестта от 1888 г., той не можел да не изиска същата, основана на силата жертва за нашето изкупление, като нещо, което било замислено в съзнанието на небесния Баща:

Макар че Христовата божественост не умряла, Той все пак я оставил и бил готов да се предаде за цяла вечност и затова Той направил „безкрайна жертва“ за греховете на света. Никой ангел не би могъл да изплати греха. Всички ангели в комбинация не могли да изкупят греховете на света. Всички те били ограничени същества и общият брой на ограничените същества, събрани заедно, никога не може да се измери с безкрайността. Казва ни се, че е необходима „безкрайна жертва“, за да се изкупят греховете на света, а божественият Син на Бога, който бил безкраен, защото имал живот в Себе Си - същия живот, който Отец имал в Себе Си, бил единственият, който можел да изкупи изгубения човешки род. Той го направил, като положил божествеността Си и физическото Си тяло като една „безкрайна жертва“, предал се, ако Бог би изисквал това, за цяла вечност. **Престъпването на Божия закон изисквало живота на всеки грешник и, за да се спасят всички грешници по света, било необходимо да се направи „безкрайна жертва“, за да се задоволи безкрайната справедливост и да се спасят както Божият закон, така и грешника.** Защото четем в Псалми 138:2 „Ти (Бог) си възвеличил думата Си повече от всичкото Си име.“

Божият закон е Неговото слово. В смъртта и жертвата на Христос Бог възвисява закона Си над цялото Си име. Христос защитил честта на Бога и **удовлетворил безкрайната справедливост** и така установил Божия закон за цяла вечност и спасил както закона, така и грешника за вечността чрез „безкрайната жертва“, която Той направил за нас. (*Пак там*, стр. 24)

Лонгакър говорил за изискването да се удовлетвори безкрайната справедливост, но какво всъщност е Божията справедливост? Библията ни казва, че Бог е справедлив.

"Правда и правосъдие са основа на престола Ти; милост и истина ходят пред Твоето лице." (Псалми 89:14)

Следва естественият въпрос: „Какво е библейското определение за справедливост?“ Преди да отговорим на този въпрос, трябва да разгледаме следното.

"Защото Моите помисли не са като вашите помисли. Нито вашите пътища като Моите пътища, казва Господ. Понеже, както небето е по-високо от земята, Така и Моите пътища са по-високи от вашите пътища, и Моите помисли от вашите помисли." (Исаия 55:8-9)

Това означава, че по природа мислите ни за справедливостта са различни от мислите на Бога за справедливостта. Това, което прави нещата още по-трудни е, че ние естествено мислим, че Бог разсъждава като нас.

"Като седиш, говориш против брата си; разсяваш клетвата против сина на майка си. Понеже си сторил това, и Аз премълчах, **ти си помислил, че съм съвсем подобен на тебе**; Но Аз ще те изоблича, и ще изредя всичко това пред очите ти." (Псалми 50:20-21)

Сатана представил пред Вселената една версия на справедливостта, която била много различна от Божията справедливост.

При започването на великата борба Сатана беше заявил, че Божият закон не може да се спазва, че справедливостта е в противоречие с милостта и че ако законът бъде нарушен, щяло да бъде невъзможно грешникът да бъде помилван. Всеки грях трябва да посрещне своето наказание, настояваше Сатана; и ако Бог анулиреше наказанието за греха, Той не би бил Бог на истината и справедливостта. {*Копнежът на вековете*, Гл. 79, Параграф 17}

Осъждащата сила на Сатана щеше да го накара да въведе теория за справедливостта, която е несъвместима с милостта. Той твърди, че действа като гласът и силата на Бога; твърди, че решенията му са справедливи, чисти и без недостатък. Така той заема позицията си на съдебния престол и декларира, че неговите съвети са безпогрешни. Тук влиза неговата безпощадна справедливост, фалшификат на справедливостта, който е отвратителен за Бога. {Триумфацият Христос, стр. 11, Параграф 4, Утринно бдение, 5-ти януари}

Най-трудно беше да се покаже измамната сила на Сатана. Силата му да заблуждава нараства с практиката. Ако той не може да се защити, трябва да обвинява, за да изглежда справедлив и праведен, а Бог да изглежда произволен и взискателен. Той тайно прошепна недоволството си на ангелите. В началото нямаше ясно изразено чувство срещу Бога; но семето беше засято и любовта и увереността на ангелите бяха помрачени. Сладкото общение между тях и техния Бог беше прекъснато. Всеки ход се наблюдаваше; всяко действие се гледаше в светлината, в която Сатана ги беше накарал да виждат нещата. Това, което Сатана беше вдъхнал в умовете на ангелите - дума тук и дума там - отвори пътя за дълъг списък от предположения. По майсторски начин той изтръгна от тях изрази на съмнение. След това, когато беше повикан за разговор, той обвини онези, които бе възпитавал. Положи цялото недоволство върху онези, които беше ръководил. **Като един на свята служба, той проявяваше неимоверно желание за справедливост, но това беше фалшификат на справедливостта, който беше изцяло в разрез с Божиата любов и състрадание и милост.** {Ривю енд Херълд, 7-ми септември 1897 г., Параграф 3-4}

Справедливостта, която Христос удовлетвори на кръста, не била справедливостта на нашия Баща, а тази на Дявола, която станала неразделна част от нашето мислене, когато баща ни Адам съгрешил.

Когато Адам бил подложен на съмнение относно Бога, той вярвал, че всеки грях трябва да бъде наказан, както бил научил от Сатана. Той не поискал милост, но потърсил заместник или заместител, върху който да хвърли вината си.

Бит. 3:12 И човекът каза: Жената, която Ти си ми дал да бъде с мен, тя ми даде от дървото и аз ядох.

Разбирането на Адам за изкупление и помирение означавало да има заместител, който да заеме мястото му и да умре. Това било неговото разбиране за изкуплението, което почти всички религии следват днес. Това е напълно неверен възглед за изкуплението, но Бог трябвало да посрещне човека на това място.

Следователно правилното разбиране за Умилостивението е толкова важно за едно такова реформаторско начинание, че отсъствието му би се оказало пълен провал по отношение на представянето на цялата система на истината. И, ако това богословие, основано на наказателно умилостивение и на заместническо наказание по отношение на кръста, се приложи за адвентното учение за окончателното умилостивение, проблемът става още по-сложен. Това наблюдаваме в *Теологията на последното поколение* (ТПП), която учи, че Божият народ би трябвало да спре да съгрешава във времето на края, но тъй като вестта от 1888 г. била отхвърлена, тази теология била силно уязвима на законничество. Това е богословие, основано на страха, защото поддържа мнението, че Бог изисква смъртта на грешника. След това тази идея е съчетана с евангелската истина, че Бог може да усъвършенства характера на Своите деца. Грешният възглед за справедливостта и Божиите искания пречи на Божията любов да изгони целия страх и по този начин обещанието за победа над греха чрез Евангелието не може да бъде осъществено. Този възглед създава у хората акцент, базиран върху егоцентрични дела и то в контекста на вестта на евангелието.

Теологията за съвършенство е послание само за тези, които искат да бъдат силно самодисциплинирани в мисълта и в поведението, и реакцията на мнозина е да се откажат от всяка надежда, смятайки, че ще загубят спасението.

Теологията на съвършенството прави поведението фокус на християнския живот. Всичко се състои в това да положите максимални усилия за намаляване на греха си и по този начин това се оказва една форма на спасение чрез дела.

Теологията на съвършенството е изолираща, причинявайки отделянето на онези, които се стремят да се пазят от греха и се фокусират върху целта да постигнат съвършен живот. Резултатът е, че такива са склонни да се изолират от външния свят и от хората в

църквата, които не се отнасят към съвършенството със същата сериозност.

Теологията на съвършенството намеква, че трябва да живеем живот, който клони към законничество.

(https://en.wikipedia.org/wiki/Last_Generation_Theology#Criticism_of_LGT)

По този начин *ТПП* била естествената и основана на силата реакция срещу отстъплението в нашите среди.

М. Л. Андреасен

Милян Лауриц Андреасен (1876-1962), един от най-изтъкнатите теолози в нашата църква през 1940-те и 1950-те години и един от основните разработчици на *ТПП*, бил представител на онези, които се противопоставили на промените в няколко от нашите учения. Сред тях той счита човешката природа на Христос и продължаващия характер на Умилостивението за най-важни. През 1957 г. той пише за изменението в нашето разбиране на Христовото възплъщение, документирано в книгата *Въпроси върху доктрината*:

Другата дума, към която бихме призовали вниманието, е думата „приличаше“ (бълг. трябваше). Говорейки за Христос, Павел казва: „Във всичко трябваше да бъде подобен на братята Си, за да може да бъде милостив и верен Първосвещеник в нещата, отнасящи се до Бога и да извърши умилостивение за греховете на хората“ (Евреи 2:17). Докато „стана“ в стих 10 е мека дума, „трябваше“ в стих 17 (*офило* на гръцки) е силна дума и се дефинира като „под задължение“, „трябва“, „налага се“, „обвързан“, „задължиял“, „мито“, „дължа.“ Ако Христос трябва да бъде милостив и верен Първосвещеник, Павел казва, че се изисква „във всичко“ да бъде като Неговите братя. **Това е задължително. Това е задължение, което Той дължи и не трябва да избягва. Той не може да постигне помирение за хората, ако не заеме Своето място с тях и не стане във всичко като тях. Това не е въпрос на избор. Той трябва, налага се, обвързан е да го направи. Ако не се бори със същите изкушения, които срещат и хората, той не може да им съчувства. Този, който никога не е бил гладен, който никога не е бил слаб и болен, който никога не се е борил**

с изкушенията, не е в състояние напълно да съчувства на онези, които страдат... С тези мисли в ума, четем с учудване и недоумение, примесени с мъка, фалшивото твърдение във *Въпроси върху доктрината*, стр. 383, че Христос е бил „освободен от наследствените страсти и замърсявания, които покваряват естествените потомци на Адам“. (М. Л. Андреасен, *Писма до църквите*, Подзаглавие: *Трябваше* - Параграф 1; Освободен ли беше Христос? - Параграф 1)

Андреасен с право се учудвал, защото добре знаел, че подобен тип израз относно човешкото естество на Христос, както е описано във *Въпроси върху доктрината*, е сигурно доказателство за това, че като Божи народ на остатъка ние сме изоставили учението, което самият Господ е дал на пионерите на адвентизма. Въпреки това, без правилната рамка, защитата на Андреасен лесно би могла да доведе до другата крайност по въпроса и би могло да се твърди, че възприемайки нашата греховна природа, Христос е „наследил страстите“ и „замърсяванията“ като активни елементи и, по този начин, това би звучало така сякаш Христос е станал грешник. Но това би противоречало на следното твърдение от Духа на пророчеството:

Нашият Спасител се отъждествява с нашите нужди и слабости в това, че Той стана молител и то нощен молител, търсейки от своя Отец свежи запаси от сила, за да излезе оживен и освежен, приготвен за дълг и изпитание. Той е нашият пример във всички неща. **Той е брат в нашите немощи, но не притежава такива страсти.** {*Памфлет 169, Страданията на Христос*, стр. 2, Параграф 2}

Ето една неразрешима дилема за Андреасен, тъй като той не бил в състояние да обясни разликата между Христос, който не притежава страсти като нашите, но все пак има грешна плът като нашата. Това остава неразрешима загадка за всички, които действат в рамките на богословската теологична система на Триединството.⁶ Защо това е така? Понеже Триединството представя Отец и Сина като съравни и съвечни същества, което унищожавя модела на източника и канала, както е изразен в 1 Кор. 8:6. Андреасен е този, който е считал думите „В Христос е живот, оригинален, недобит, незает.“ (*Копнежът на вековете*, Гл. 58, Параграф 25) като достатъчно доказателство за

⁶ Виж *Завръщането на Илия*, гл. 14-19, достъпна на maranathamedia.bg

истинността на тринитарното учение, въпреки че в същата книга Елън Уайт имала и следните думи относно същия този живот на Божия Син:

С тези думи е изложен великият принцип, който е законът на живота за Вселената. **Всички неща Христос получи от Бога**, но Той взе, за да дава. Така и **в небесните дворове**, в Неговото служение за всички създадени същества: **чрез любимия Син, животът на Отец протича към всички**; чрез Сина той се връща, в хваление и радостно служение, прилив на любов, към великия Източник на всичко. И по този начин, чрез Христос, цикълът на благотворителността е завършен, представящ характера на великия Дарител, закона на живота. {*Копнежът на вековете*, Гл. 1, Параграф 6}

Животът на Отец е това, което протича във Вселената чрез Неговия Син (Йоан 5:26), но Андреасен не бил в състояние да го види, защото всички тринитарни дефиниции за божественост измерват равенството със сила; това означава, че привържениците на това учение не биха могли да приемат Христос като напълно божествен, докато Той не притежава всички сили на тази божественост от самосебеси (а не от Своя Отец), за да може да бъде точно такъв какъвто е Неговият Отец. Ето защо тринитаристите не могат да приемат възгледа за Христос като произлизащ от Неговия Отец. Но Писанието ни дава различен начин за измерване на равенството. Адам и Ева били създадени равни, но Адам бил главата, в този смисъл, че Ева произхождала от него и имала всичко от него (1 Кор. 11:3). По този начин основата на тяхното равенство е тяхната връзка, а не тяхната сила, мъдрост или каквито и да било други качества. Освен това ни се казва, че Адам и Ева са направени по образа на Отец и Сина:

След като земята беше създадена и животните по нея, **Отец и Синът** изпълниха своето намерение, решено преди падането на Сатана - да направят човека **по Техния образ**. Те бяха творили заедно при създаването на земята и всяко живо същество върху нея. И сега **Бог казва на своя Син: „Да направим човека по Нашия образ“**. {*Духът на пророчеството*, том 1, стр. 24, Параграф 2}

Тук Духът на пророчеството ни показва, че когато Библията казва, че Бог е заявил „Нека направим човека по Нашия образ“, Отец е говорил

със своя Син, а не три същества, които говорят помежду си. Връзката на Адам и Ева е по образа или по модела на отношенията на Отец и Сина, а равенството на Адам и Ева не се основава на възрастта, интелигентността и силата. Това е така, защото Ева наследила цялото си човешко естество от съпруга си, така както Синът на Бога е наследил цялата Си божественост от Своя Баща. Това не намалява божествеността на Сина и не разрушава равенството между Бог и Неговия Син. Нещо повече, само този тип отношения биха могли да култивират чистотата на любовта агапе, която не търси стойност, а по-скоро инвестира стойност (Йоан 3:16).

Всичко това било недостъпно за Андреасен поради тринитарната рамка, която влязла в адвентизма като естествен резултат от отхвърлянето на вестта от 1888 година. Тринитарният Христос в действителност не трябва да разчита на Бога за сила и да Му се доверява като Син, защото Той е Бог сам по Себе Си и има всичко от Себе Си, което в действителност не позволява "вярата на Исус" (Откр. 14:12 ЦП) да се разкрие като реалност. По-скоро, по този начин, пред вселената се демонстрира една метафорична вяра. Когато си представяме Христос по този начин, ние все още сме пленници на мислене, основано на изпълнението, което не се доверява на Бога, въпреки че може да мислим и да казваме, че действваме чрез вяра. И въпреки че трябва да сме толкова благодарни за смелостта на Андреасен да изложи точките на отстъплението в нашата църква по онова време, все пак, когато развивал така наречената *Теология на последното поколение* в адвентизма, той правел това в рамките на една основана на силата система, която все още карала истината да обслужва заблудата. Запазвайки учението на пионерите относно падналата природа на Христос, но не в контекста на вестта от 1888 г., той превръщал призива за осветление по време на съда в една още по-мощна, теглеща към законничество сила. Такъв призив за осветление карал онези, които виждали, че по този начин не могат да изпълняват закона, да отхвърлят вестта за *Изследователния съд* и да приемат „евтината благодат“ на евангелското движение. Отричането на *Светилището* и учението за *Финалното умилостивение* от хора като Дезмънд Форд (1929-2019) следователно било логичната реакция

срещу представянето на тези доктрини в един юридически контекст. Всичко това сега е част от нашата история като адвентисти.⁷

Възстановяване на Давидовия ключ

Така че, за да може Божият народ на остатъка да излезе от отстъплението, трябва да започнем реформата от началната му точка – вестта за Христовата праведност, такава каквато ни е била дадена през 1888 г. Тогава нашето разбиране за Христовата божествена и човешка природа ще функционира в правилния си контекст, където не е необходимо да се цени толкова много силата на тези природи, но по-скоро тяхната способност да разкриват примиряващата любов на нашия Баща. Това от своя страна би разкрило напълно Христос като съвършената Стълба от небето до земята (Син Божи) и от земята до небето (Син Човешки), която води към Отца, чието любящо лице било разкрито чрез Неговия Син на земята, примиряващ нашите сърца със Себе Си. Така чрез този ключ на Давид, който бил отключил вратата за Пресветото място през 1844 г., Божият характер в неговата девствена чистота най-накрая ще бъде разкрит и отразен от онези, които следват Агнето, където и да отиде.

Двамата мисионери, Робърт Уиланд и Доналд Шорт проучили внимателно историята около 1888 г., за да стигнат до категоричното заключение, че:

(а) Истинският проблем е приемането или отхвърлянето на късния дъжд и силния вик, а не протестантската „доктрина“, в която отхвърлили вестта от 1888 г. изповядвали, че вярват.

(б) Самата Елън Уайт заявила в Минеаполис, че вестта е отхвърляна от „служители, които са дошли на тази среща“. Те „са дошли на тази среща, за да отхвърлят светлината;“ „Опозицията... е дневният ред.“ (Писмо Б 21, 1888 г.; Ръкопис 9, 15, 1888 г.)

в) Бюлетинът от 1893 г. съдържа редица изявления на „съвременници“, които признавали, че вестта е била отхвърлена и все още е отхвърляна от ръководството на църквата - това е само

⁷ Виж книгата *Божественият модел*, глава 12, достъпна на maranathamedia.bg

четири години по-късно. Никой не надигнал глас по време на сесията от 1893 г. в знак на протест, че вестта е била приета или се е приемала. Бюлетинът от 1901 г. съдържа подобни твърдения. (Робърт Уиланд, *Вестта от 1888 г. - преразгледана*, 1987 г., стр. 184, от Робърт Уиланд и Доналд Шорт)

През есента на 1950 г. тези двама мъже предали ръкописа си на Генералната конференция, призовавайки за възстановяване на ценната истина за Христовата праведност, както е била проповядвана от Джоунс и Уагонър в църквата. Отговорът на ГК бил:

"Няма нужда да се връщаме към 1888 г. ; тези дни са минало. Това са десетилетия в миналото и в повечето случаи извън живота на онези, които сега работят за Бога." *Първи доклад на Генералната конференция*, стр. 9. *Предупреждението и неговото приемане*, стр. 253.

Въпреки че Уиланд и Шорт продължили да дават все повече и повече доказателства за отхвърлянето на вестта и публикували много книги, изследващи Праведността чрез вяра, ръководството на църквата отказало да признае, че сме се отклонили от истината. Въпреки че самите Уиланд и Шорт признават, че „вестта от 1888 г. представлява уникален проблем в дългата история на конфронтациите на Бог с Неговия народ“ и че „в нея се съдържа послание, което изглежда по-неуловимо от всички други в историята на миналите епохи“ *Пак там*, ние дължим толкова много на тези верни хора, тъй като чрез тях Господ предоставя прозорец към вярната рамка на истината. Предполагам, че неуловимото нещо във вестта за Уиланд е основания на отношенията характер на Божието царство, тъй като той се определя от връзката Баща и Син, където Христос е истински роден Син на Отец (Източник - Канал), което от своя страна разкрива истинската божественост на Христос (Син Божи) като основаваща се на наследство и взаимоотношения, а не върху сила.

Въпреки че има сериозни доказателства, че старейшината Уиланд не е умрял с тринитарни убеждения, неговите писания са само началото на бягството от базираното на силата царство на самодостатъчния съравен статут на Христовата божественост и тази на Светия Дух. Вероятно това е направило Уиланд толкова привързан към юридическото оправдание за грешника, тъй като той не е в състояние да намери по-добра алтернатива на оправданието чрез дела. Пътят,

водещ към отворената врата на основаното на отношения царство на нашия Баща, все още бил възпрепятстван, докато Уиланд смятал, че:

Пълната и вечна божественост на Христос **се приема**, че се разбира. Единственият ни проблем, който трябва да обсъдим тук е какъв вид човешко естество е „приел“ или „въприел“ Христос при Своето възплъщение. (Робърт Уиланд, *Златната верижка*, стр. 3, електронна версия)

И все пак е важно какво би разкрил този отворен прозорец към вестта от 1888 г. като разбиране за човешкото естество на Христос, тъй като, както самият Уиланд заявява:

(4) „Вестта за правдата на Христос“, донесена до нас през 1888 г., е истинският контекст на повечето от нейните забележки [на Елън Уайт] относно човешкото естество на Христос и е в забележителна хармония както с Писанието, така и с нейните собствени писания.“ (*Пак там*, стр. 3)

Затова изследването, записано в книгата *Златната верижка*, е подготвително за възстановяването на Ключа на Давид.

Уиланд започва проучването си със следното признание:

Тъй като Неговото име е "Емануил,... Бог с нас", ние трябва "да възприемаме ясно", че Той е напълно Бог и напълно човек. Как да разберем това е основен проблем от близо две хиляди години и все още е така днес сред адвентистите от седмия ден. (*Пак там*, стр. 5)

Разбира се, това е неразрешим проблем в контекста на мистерията на Триединството. Само ако Уиланд бил приел изложението на Джоунс върху Евреи 1-ва и 2-ра глави, което ще цитираме отново тук:

Следователно е сигурно, че разбирането за положението и природата на Христос, какъвто е бил на небето, е от съществено значение за правилното разбиране на Неговото положение и природа, каквито са били на земята;... Затова за Него е писано още, че Той е „направен толкова по-добър от ангелите, тъй като по наследство получи по-превъзходно име от тях." Това по-превъзходно име е името "Бог", което в осми стих е дадено от Отца на Сина: "За Сина Той [Бог] казва: Тронът Ти, Боже, е от века и до века. Така Той е "толкова" по-добър от ангелите, колкото Бог е по-добър от ангелите. И поради това Той има това по-превъзходно име - името, изразяващо само това, което е в самата

Му природа. И това име "Той има по наследство." **Това не е едно дадено име, а име, което се наследява.** В естеството на нещата, като вечна истина стои това, че единственото име, което всеки човек може да наследи, е името на баща му. Това Христово име, тогава, което е по-превъзходно от това на ангелите, е името на Неговия Баща, а името на Неговия Отец е Бог. Името на Сина, следователно, което Той има по наследство, е Бог; **Неговото подобие на Бога, както е представено в първата глава на Евреи, е единствената основа за истинското разбиране на Неговото подобие на хората, както е представено във втората глава на Евреи.**" А. Т. Джоунс, *Посветеният път*, стр. 12, 14, 17

Колко от мистерията, участваща във възплъщението на Христос, би могла да бъде разпръсната от съзнанието на Уиланд, ако е бил приел позицията на Уагонер и Джоунс не само относно човешкото естество на Христос, но също и тази по отношение на Неговата божественост? И все пак ние не сме склонни да го съдим, а само желаем да оценяваме още повече Христос като истински Божи Син и истински Човешки Син. По-нататък Уиланд продължава с цитатите от Духа на пророчеството, които вдъхновили заглавието на неговата книга:

Но „човешкото естество на Божия Син е всичко за нас. **То е златната верижка, която обвързва душите ни с Христос и чрез Христос с Бога.** Това трябва да бъде нашето изследване". (*Избрани вестни*, том 1, Гл. 33, Параграф 6, акцентът е добавен). „Години наред“, казва Елън Уайт, „виждах, че има прекъсване на връзка, което ни пречи да достигнем до сърцата; тази връзка се предоставя чрез **представяне на Божията милост и любов**“ (3-ти март 1889 г., заседание на Съвета на председателите). Всеки неуспех да „възприемем Христос ясно“ е прекъсната връзка във „веригата, която е спусната от Божия престол и, която е достатъчно дълга, за да достигне до най-ниските дълбочини“ (*Свидетелства към църквата*, том 7, Гл. 44, Параграф 31). „Една дефектна връзка прави веригата безполезна“ (*Свидетелства към църквата*, том 8, Гл. 25, Параграф 1). (Уиланд, *Златната верижка*, стр. 5)

Дефекта във връзка, който прави верижката безполезна е също и, когато не успяваме да оценим това, че, само като истински роден Божи Син, Христос достига до най-голяма височина. Но това не може да се направи с учение, в което Христос е представен като имащ живот в Себе Си, но без да се посочва нищо като първоначален произход на този живот:

Христос е Бог в най-пълния смисъл, вечно съществуващ, равен с Отца, притежаващ живот в Себе Си, Създател на всичко. (*Пак там*, стр. 10)

След това Уиланд показва, че одобрението на Елън Уайт на вестта от 1888 г. задължително включва представянето на Джоунс, че Христос взема греховна плът върху себе си. Отново повтаряме, че с възгледа, който възприема човешката природа като активен компонент, това наистина може да направи Христос да изглежда като грешник; може би затова Уиланд предпочел да задържи тази тема в областта на тайната, която не била решена в продължение на две хиляди години. И все пак той правел всичко възможно, за да препоръча възгледа на Джоунс относно грешното човешко естество на Христос, подкрепено от Духа на пророчеството по най-положителен начин.

"И Джоунс, и Уагонър учили, че идеята, че Христос е приел безгрешната природа на Адам преди грехопадението, е наследство от Римокатолицизма. За тях това е изпълнение на предупреждението, което апостол Йоан направил в 1 Йоан 4:1-3 за Антихриста. Единствената плът, която съществува на този свят, е тази която Христос би могъл да "вземе" и тя е същата паднала, грешна плът, която всички ние притежаваме по природа. Далеч от това да бъде измамник, Той не би могъл да бъде "освободен" от който и да е аспект на нашето генетично наследство от Адам." (*Пак там*, стр. 10)

И тук идва кулминацията на въпроса, защо е важно Христос да е дошъл в грешна плът. Това наистина е важно, защото тогава Той можел да спечели само като се доверява напълно на Своя Баща:

Следователно Христовата съвършена правда, която Той живеел в нашата паднала, грешна плът, била чрез вяра. По този начин Той е Автор и Завършител на нашата вяра. Когато църквата като тяло наистина получи същата вяра, която мотивирала Исус, резултатът ще бъде правда, проявена в Неговия народ - онези, които ще почетат Христос пред света и вселената. Възможно е онези, които упражняват вяра, да победят, също както Христос надви. Хората могат да бъдат подготвени за второто пришествие на Христос, защото тази подготовка просто ще бъде праведност чрез вяра, напълно разбирана и вярвана... (*Пак там*, стр. 10).

Това е красиво, но отново не е достатъчно, освен ако не бъде ясно показано, че Христовата зависимост от Неговия Отец на земята е била само едно разкриване на Неговата зависимост от Него на небето. Тогава и само тогава Христос е идеалният ни пример:

Луцифер ревнуваше Христос и тази ревност се превърна в бунт и той завлече след себе си голям брой свети ангели. Исус, Божият Син, не беше измамен от софистиката на Луцифер. **Той стоеше верен на принципа и се съпротивляваше на всички разсъждения на Луцифер** и всички ангели, които бяха заели негова страна, като по този начин доказваше, че **както Той е устоял, така и всеки ангел можеше да устои**. {Ръкопис 436-1891 г., Параграф 3}

На небето Христос стои верен на принципа като пример за ангелите; това е абсолютно извън разсъжденията на тринитарния начин на мислене.

В основната част на *Златната верижка* Уиланд повдига множество въпроси относно това защо "подобие" на човешката плът не означава просто "прилика", а това, че Христос е приел действително нашата паднала, грешна природа. След това той обяснява:

12. Но ако Христос беше изкушен така, както сме и ние, означава ли това, че Той е имал, както предполага д-р Уилям Джонсън, „извратена природа, която е била привличана от греха, която е предпочитала тъмнината пред светлината и към която дяволът можел да апелира, чрез своите пристрастявания" (цитирано от творбата му, стр. 104)? Вестителите от 1888 г. били "изключително внимателни" в изразите си по отношение човешкото естество на Христос. Предпочитали да не казват, че Той "има" греховна природа, но последователно казвали, че Той "е приел" или "е възприел" нашата грешна природа. Разбира се, да имаш „покварена природа, която се привлича от греха и, която предпочита тъмнината пред светлината“, това е самият грях. Да "предпочиташ" или да "преследваш" означава да избереш греха, което Христос никога не е правил. Да се приписва такова изкривяване на възгледа от 1888 г. е не само неправилно, но и несправедливо. (Уиланд, *Златната верижка*, стр. 20)

Толкова е обнадеждаващо да мислим, че нашият Спасител е взел човешкото ни естество в падналото му състояние, за да ни издигне и

че все пак това не Го е превърнало в грешник. Но тогава Уиланд трябвало да отговори на много въпроси като следните:

13. Ако Христос „е взел“ грешната ни природа или плът, това означава ли, че Той е имал и нашия грешен ум? Не, защото Неговият ум бил напълно безгрешен. Павел ни призовава: „Нека този ум да бъде във вас, който беше и в Христос Исус“. Тогава той изброява седем стъпки на смирение, които Христос предприел за нас, които достигат „дори до смъртта на кръста“ (Фил. 2:5-8). Такъв „ум“ е бил чист и безгрешен. Павел рязко противопоставя "ума" и "плътта" в Римляни 7:23 и Ефесяни 2:1-3. Христовата плът била нашата плът; Умът му бил Неговият ум, изцяло ръководен и изпълнен със Святия Дух. Да объркваш Христовия ум с Неговата плът, означава да покажеш основно неразбиране на новозаветното учение за Христовата правда, както и на природата на греха.

20. Не е ли нова идеята, че Христос е познавал такава вътрешна борба? Обичайната идея не е ли, че **личната правда на Христос е била вродена, а не чрез вяра**, и че изкушенията Му са били външни? Сигурни ли сте, че Той е преживял битка с „аза“ или със „Себе Си, каквато водим ние? Невъзможно е да,“ гледаме към Исус“ по един разумен начин, ако не разберем това. Без изключение, всичките ни изкушения към личния грях включват проблема с „аза“ или със „себе си.“ Ето грешникът, който се бори със страшното изкушение да се отдаде на аза си. Ако премахнете Спасителя от това отъждествяване с неговите изкушения, вие Го поставяте "далеч", а грешникът остава само с неясното чувство, че Исус е бил изкушен по начини, много различни от неговите изкушения. Създавате една димна завеса между него и неговия Спасител (Пак там, стр. 20, 23)

Този последен въпрос по отношение на вътрешната борба на Христос е жизненоважен, защото ни помага да извършим преминаването от царството на силата към царството на отношенията. Ако личната правда на Христос е произлизила от присъщата му божественост като Бог Син, то реалността е, че Той всъщност не е упражнил вяра, а по-скоро е демонстрирал вяра само като Бог Син в тялото на Исус Христос. Уиланд е категоричен, когато представя Христос като победител само чрез вяра, свързвайки това с една от любимите му теми, любовта *agape*:

24. По какъв начин Христос е бил различен от нас като бебе? **Христос наистина бил различен от нас в това, че „Бог е агапе“,** както се казва в 1 Йоан 4:8. **Самият Той упражнявал вяра.** Тъй като Христос бил агапе в човешката плът, Той винаги бил както божествен, така и човек. Така Той бил различен от нас, които се раждаме без агапе и сме само хора, а не божествени. Но това е просто смисълът на учението за природата на Христос, което Джоунс и Уагонър, с одобрението на Елън Уайт, така сериозно провъзгласили: Христос е бил като нас във всички отношения, „но без грях“; и **това, което Той упражнил, за разлика от нас, е вяра. Той имал съвършена вяра, защото бил агапе, така че „в Него нито за миг не е имало зла склонност“.** Неговата правда не била вродена, естествено родена, автоматична, с някакво предимство пред нашата; тя била чрез вяра. (**Вярата и агапе често са взаимосвързани** в посланията на Павел; вижте Колосяни 1:3; 1 Солунци 1:3 и т. н.) Като Божи Син, Той ни носи огромно предимство! (*Пак там*, стр. 26)

Благодарение на частичното възстановяване на принципите, съдържащи се във вестта от 1888 г., Уиланд е на прага на влизането в царството на отношенията на нашия Баща и Неговия Син. Няма истинска вяра при съществуването, наречено втората Личност на Божеството, което има всичко от Себе Си, и няма агапе в същество, наречено първата Личност на Божеството, което в действителност не е дарило нищо на Христос, което Той да не е притежавал вече в Себе Си.

Христос е ПЪТЪТ, който е ИСТИНАТА, който е ЖИВОТ - слава на Бога.

От това как виждаме отношението на Христос към Отца зависи как ще разберем отношението Му към нас и как разбираме правдата чрез вяра.⁸

Тази вяра и тази агапе, за които говори Уиланд, се проявили за първи път, когато Бог казал на Сина Си:

Ти си моят Син; Аз днес Те родих. (Псалм 2:7)

Така и само по този начин агапе на Отец и вярата на Сина са истински. Това бил липсващият Ключ на Давид, който трябвало да бъде

⁸ *Завръщането на Илия*, стр. 124, достъпна на maranathamedia.bg

възстановен, за да можем отново да видим отворена вратата към Пресвятото място.

"В онова време Исус проговори, казвайки: Благодаря Ти, Отче, Господи на небето и земята, за гдето си утаил това от мъдрите и разумните, а си го открил на младенците. Да, Отче, защото така Ти се видя угодно. **Всичко Ми е предадено от Отца Ми; и, освен Отца, никой не познава Сина; нито познава някой Отца, освен Синът и оня, комуто Синът би благоволил да Го открие.** Дойдете при Мене всички, които се трудите и сте обременени, и **Аз ще ви успокоя.** Вземете Моето иго върху си, и научете се от Мене; защото съм **кротък и смирен на сърце;** и **ще намерите покой на душите си.** Защото Моето иго е благо, и Моето бремe е леко." (Матей 11:25-30)

Сега виждаме истинския контекст на Христовата кротост. Той не се хвали със Своята собствена мъдрост, със собствената Си сила и със Своите божествени умения. Пълната му стойност и идентичност идват от Неговия Баща (Вижте повече за това в книгата *Идентичностни войни*, достъпна на fatheroflove-bulgaria.com). Такава е почивката, която Христос ни предлага, за да можем да се облегнем на лоното Му, както Той се обляга на лоното на Своя Баща. В тези думи се съдържа тайната, която разкрива решението за всички очевидни противоречиви отношения между много дуалности в Библията като:

Стар завет - Нов завет

Закон - Евангелие

Мъж - Жена

Старейшина - Църква

Вяра - Дела

Ние наричаме тази най-ценна връзка между Отец (Източник) и Сина (Канал), Божествен модел. Можете да прочетете за приложението му към горните дуалности в много от нашите книги на maranathamedia.bg, като основните от тях са *Божественият модел* и *Божественият модел на живота*. Този модел е изразен най-ясно в следния стих:

"Но за нас има само един Бог, Отец, **от Когото** е всичко, и ние за Него, и един Господ, Исус Христос, **чрез Когото** е всичко, и ние чрез Него." (1 Коринтяни 8:6)

Сега можем да приложим мъдростта на този Отец към проблема с човешкото и божественото естество на Христос, така че да можем наистина да влезем в Неговата почивка, влизайки в лоното на Неговия Отец и да имаме пълна победа над греха чрез Христовата вяра, като на Такъв, Който Си почива напълно в Неговия Отец:

Христос **не се стреми да бъде мислен за велик** и въпреки това Той е Величието на небето, равен по достойнство и слава с безкрайния Бог. Той беше Бог проявен в плътта. Какъв упрек е животът на Христос към всичката самонадеяност, самовъзвисяване и стремеж да бъдеш велик, които се срещат сред хората! Той беше човек на скръб и навикнал на печал. Чуди се, небе, и удивлявай се земя! **Божествената природа в личността на Христос не е трансформирана в човешката природа и човешката природа на Човешкия Син не е променена в божествената природа, но те са били тайнствено смесени в Спасителя на хората. Той не беше Отец, но в Него живееше цялата пълнота на Божеството телесно** и въпреки това Той призовава страдащия свят: „Елате при мен, всички, които се трудите и сте обременени, и Аз ще ви дам почивка. Вземете Моето иго върху себе си и се научете от Мен, защото съм кротък и смирен по сърце; и ще намерите покой на душите си. Защото игото ми е лесно и бремето ми е леко.“ [Матей 11:28-30.] {*Писмо* 8а – 1890 г., Параграф 9}

Елън Уайт казва, че двете естества били тайнствено смесени. Тази тайна се разкрива в отношенията на Отец и Сина.

"Да се утешат сърцата им съединени купно в любов, и във всяко богатство на съвършено разумение, да познаят **тайната на Бога и Отца и на Христа, в когото са скрити всичките съкровища на премъдростта и на знанието.**" (Колосяни 2:2-3, ЦП)

Водачеството на Отец над Христос и подчинението на Сина към Отца напълно ни разкриват тайната на естеството на Христос. Човешката природа на Христос не прави нищо от себе си, тя се подчинявала напълно на Неговата божествена природа. Човешката природа била пасивна или покорна на Неговата божествена природа. В този процес Христос страдал по плът.

"И тъй понеже Христос пострада по плът, въоръжете се и вие със същата мисъл, защото пострадалият по плът се е оставил от греха," (1 Петрово 4:1)

Христовото божествено и човешко естество са в отношения на

Божествен модел. Това означава, че отношенията на Отец и Сина като Източник и Канал се отразяват в отношенията между Божествената и човешката природа на Христос.

Следователно, имаме доказателства, произтичащи директно от Отец и Сина, че човешката природа на Христос е покорен елемент, а не активен или контролиращ. **Така съществува божествена хармония между двете природи, дори когато човешката е грешна, без това да прави Христос грешник.** Сега чрез това знание, което Отец разкрива на „младенците“, ние сме готови да влезем в Пресветото място на небесното светилище чрез нашия и Божия пълноправен Представител, за да видим истината за Христовото ходатайство там.

Един като Човешки Син

В годините, непосредствено след 1844 г., за нашето вероизповедание било много важно да се разграничим от спиритуалистичните възгледи за Светилището, които превръщат него и всички негови служби в обикновена метафорична пара. По време на борбата с подобни възгледи и обвинения срещу адвентистите, които продължили да следват Първосвещеника в Пресветото място след Голямото разочарование, Джеймс Уайт пише:

Нашата позиция е, че е настъпила промяна в положението и делото на нашия **буквален Първосвещеник в буквалното Светилище на небето**, която се сравнява с влизането на младоженеца на сватбата. Този възглед е **съвършена защита срещу спиритизма**. Ние не само вярваме в **буквалния Исус**, който е "служител на светилището", но **също така вярваме, че Светилището е буквално**. Освен това, когато Йоан казва, че е видял **„един като Човешкият Син“ „сред седемте светилници“**, тоест в **Свялото място, ние не знаем как да направим светилника духовен, а Човешкия Син буквален. Следователно ние вярваме, че и двете са буквални** и че Йоан е видял Исус, докато е „служел“ в Светото място. Йоан имал видение и за друга част от Светилището, което се отнася за времето, когато тръби седмия ангел. Той казва: „Божият храм беше отворен на небето и в Неговия храм се видя КОВЧЕГА НА БОЖИЯ ЗАВЕТ.“ (Откровение 11:19). Също „Скинията на свидетелството се отвори на небето.“ (Гл. 15:5). Това е събитие, което ще се проведе при тръбенето на седмия ангел и то може да бъде изпълнено не по-късно от края на 2300 дни. След това Пресвятото място, съдържащо Ковчег с Десетте заповеди, било отворено за нашия Велик Първосвещеник, за да влезе и да извърши умилостивението за очистване на Светилището. **Ако си позволим волността да кажем, че няма буквален Ковчег, съдържащ десетте заповеди на небето, може да направим само крачка напред и да отречем буквалния Град и буквалния Син Божий. Със сигурност адвентистите не трябва да избират спиритуалистичния възглед, а този, който сме представили. Не виждаме никаква друга средна позиция за заемане.** {Джеймс Уайт, *Притчата*, стр. 16, Параграф 1}

Джеймс Уайт бил абсолютно прав в показването на логическата взаимовръзка между буквалността на предметите в небесното

Светилище и тази на Божия Син като Първосвещеник. Във видението, което било дадено на Елън Уайт за небесното светилище, на нея й била показана същата реалност:

Показано ми бе какво се случи на небето в края на пророческите периоди в 1844 г. Когато Исус приключи службата Си в Светая и затвори вратата на това отделение, непрогледна тъмнина обгърна онези, които бяха чули и отхвърлили вестта за Неговото идване, и те Го изгубиха от поглед. Тогава Исус се облече в скъпоценни дрехи. По края на дрехата Му бяха разположени звънче и нар, звънче и нар. Изящно изработен нагръдник висеше от раменете Му. Когато се движеше, той блестеше като скъпоценни камъни, подчертавайки величествените букви, изглеждащи като имена написани или гравирани по нагръдника. На главата Му имаше нещо като корона. Когато се облече напълно, бе заобиколен от ангели и с огнена колесница премина зад втората завеса.

Тогава бях подканена да разгледам двете отделения на небесното светилище. Завесата, или вратата, беше отворена и ми бе позволено да вляза. В първото отделение видях светилника със седемте лампи, масата с хлябовете на предложението, кадилния олтар и кадилницата. Всички предмети в това отделение изглеждаха като направени от най-чисто злато и отразяваха образа на Онзи, който влизаше в тях. Завесата, разделяща двете отделения, бе изработена от различни материи и различни цветове, с красив ръб с втъкани фигури, направени от злато и изобразяващи ангели. Завесата бе вдигната и аз погледнах във второто отделение. Видях ковчег, който изглеждаше като изработен от най-fino злато. Ръбът около капака на ковчега бе великолепно изработен и изобразяваше корони. В ковчега се намираха каменните плочи с десетте заповеди.

Над него с прострени криле стояха два прекрасни херувима по един от всеки край на ковчега. Те се докосваха един друг над главата на Исус, когато Той заставаше пред умилостивилището. Лицата им бяха обърнати едно срещу друго и бяха насочени надолу към ковчега. Те представляваха цялото ангелско множество, което гледа с интерес Божия закон. Между херувимите имаше една златна кадилница и когато поднесените с вяра молитви на светиите се издигаха до Исус и **Той ги представяше на Своя Отец**, от кадилницата се издигаше облак на благоухание, който изглеждаше като дим, с най-красиви цветове. Над мястото, където стоеше Исус, пред ковчега, имаше необикновено блестяща слава, която аз не

можех да гледам. Тя изглеждаше като трона на Бога. Когато **тамянът се възнасяше до Отец, извънредната слава идваше от трона към Исус и от Него над онези, чиито молитви се бяха възнесли като сладко благоухание. Светлина се издигаше над Исус изобилно и обхващаше умилостивилището и очертанятията на славата изпълваха храма. Аз не можех дълго да гледам необикновения блясък. Никакъв език не може да го опише. Бях омаломощена и се обърнах встрани от величието и славата на тази сцена.** {*Ранни писания, Гл. Светилището, Параграф 3-5*}

Елън Уайт видяла, че всичко там е истинско и осезаемо и как Исус, Божият Син, служи пред Своя истински Отец. Всъщност Писанието ни казва, че Христос е свещеник по силата на факта, че е бил роден от Отец в дните на вечността:

"Така и Христос не присвои на Себе Си славата да стане първосвещеник, а Му я даде Оня, Който Му е казал: "Ти си Мой Син. Аз днес Те родих";" (Евреи 5:5)

Този факт прави Христовото свещенство вечно и Павел го потвърждава в следващия стих:

"Както и на друго място казва: "Ти си свещеник до века Според чина Мелхиседеков"" (Евреи 5:6)

Ето коментара на Джоунс към този стих при кулминацията на вестта от 1888 г:

Там също имаше свещенство на земния храм на планината Сион в Ерусалим. Имаше свещенство на светилището в Сило в пустинята. Това наистина представляваше свещеничеството на Христос, но дали то представляваше някакво Христово свещеничество в 1-ва година пр. Хр.? Да кажем ли, че то е представлявало свещенство на Христос, което е отдалечено? Не. Това свещенство в Ерусалим, в светилището в пустинята, представляваше свещенството, което вече съществуваше по чина на Мелхиседек? Ще бъдеш завинаги свещеник по чина на Мелхиседек? Не, не. "Ти си свещеник завинаги по чина на Мелхиседек." Не беше ли Мелхиседек свещеник по времето на Авраам? И не е ли свещеничеството на Христос завинаги по чина на Мелхиседек? Не виждате ли, че цялата тази система от служби, предоставена на Израил, е трябвало да ги научи на присъствието на Христос тогава и там за настоящото спасение на душите им, а не за спасението на душите им осемнадесет

столетия или две хиляди години или четири хиляди години по-късно? Със сигурност, със сигурност това е така. А. Т. Джоунс, *Бюлетин на Генералната конференция*, 1895 г., Проповед 25, стр. 477, Параграф 6, 7

Три години след началото на вестта от 1888 г. Елън Уайт се съгласила с принципа за вечното свещенство на Христос в съзвучие с готовността на Божия народ на остатъка да следва светлината:

„Свещенството на Христос започна веднага щом човекът съгреша. Той е направен свещеник по чина на Мелхиседек.... Сатана смяташе, че Господ се е отказал да държи на човека, но Звездата на надеждата освети тъмното и мрачно бъдеще в Евангелието, проповядвано в Едем.“ *Ръкопис 436 – 1891 г.* (4-ти юли 1891 г.), Параграф 5

Христос е свещеник завинаги, защото е Син Божий; вечният Посредник между Бог и всички създадени същества. И все пак Христовото свещенство е иманентно свързано с Неговото поемане на човечеството върху Себе Си, защото само така (в нашето съзнание) Той би могъл да бъде съвършеният Посредник между Бога и човека:

"Защото има само един Бог и един ходатай между Бога и човеците, човекът Христос Исус," (1 Тимотей 2:5)

Защото наистина Той не прие върху Себе Си природата на ангелите; но взе на Себе Си семето на Авраам. Ето защо във всичко се е наложило да бъде направен като братята си, за да може да бъде милостив и верен първосвещеник в нещата, отнасящи се до Бога, за да направи умилостивение за греховете на хората. Защото с това, че самият пострада от изкушение, Той е в състояние да помага и на изкушаваните. (Евр. 2:16-18, КJV)

Тогава идва критичният въпрос: Взел ли е Христос човешката природа, за да се запознае с мъките и изкушенията на човечеството, или по-скоро я е приел, за да ни покаже, че винаги е бил запознат с нас и ни е съчувствал? Някой може да цитира този пасаж, за да защити първото мнение:

"Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята Си, за да бъде милостив и верен първосвещеник в отношение към Бога, за да извърши умилостивение за греховете на хората. Понеже в това дето и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага." (Евреи 2:17-18)

Тук Павел не обяснява в чии очи Христос щял да стане милостив и верен Първосвещеник. Освен това той изрично казал на своите читатели, че може да говори с тях само до определен момент, тъй като те имат трудности в разбирането на Христовото вечно свещеничество:

"Наречен от Бога първосвещеник според Мелхиседековия чин. Върху това имаме да кажем много неща и мъчни за поясняване, защото сте станали тъпи в слушане." (Евреи 5:10-11)

Така че, за да бъдем укрепени във вярата на Исус, ние сме се нуждаели от Неговото откровение в плътта преди 2000 години, за да можем да бъдем сигурни, че Той вече е бил пострадал във всички наши страдания и че вече е Победител над греха в нашата плът.

Навеждайки се да вземе на Себе Си човечеството, Христос **разкрил характер, противоположен на характера на Сатана....** Поемайки нашата природа, **Спасителят се е обвързал с човечеството чрез връзка, която никога не бива да се разрушава. През вечните векове Той е свързан с нас.** „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син“ (Йоан 3:16). Той Му позволил не само да понесе нашите грехове и да умре като наша жертва. Той го даде на падналата раса, **за да ни увери в неизменния Си съвет на мир.** **Бог даде Своя Единороден Син да стане едно с човешкото семейство и завинаги да запази човешката Си природа.** Това е залогът, че Бог ще изпълни словото Си. „Дете ни се роди, син ни се даде; и управлението ще бъде на рамото Му.“ **Бог е възприел човешката природа в лицето на Сина Си и я е пренесъл в най-високото небе.** *Копнежът на вековете*, Гл. 25, Параграф 18-20, {АБК, том 7, стр. 456, Параграф 4}

Тази връзка, с която Христос се свързал с човечеството, била само откровение за характера на Неговия Отец и Неговите вечни благосклонни мисли към нас. Това трябвало да ни увери, че Той никога не се е отделял от нас. По този начин Той ни е бил представен в деня на кръщението Си, за да ни увери в непреходната любов на нашия Баща:

"И ето глас от небесата, който казваше: Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение." (Матей 3:17)

Изглежда, че погледът на Спасителя проникваше в небето, докато изливаше душата си в молитва. **Той знае добре как грехът е**

втвърдил сърцата на хората и колко трудно ще им бъде да разберат Неговата мисия и да приемат дара на спасението. Той моли Отец за сила да преодолее неверието им, да разчупи оковите, с които Сатана ги е оковал, и от тяхно име да надмогне унищожителя. Той моли за свидетелство, че Бог приема човечеството в лицето на Сина Си.

Никога досега ангелите не бяха слушали такава молитва. Те жадуваха да донесат на своя Предводител вест на уверение и утеха. Но, не! Самият Отец ще отговори на молбата на Своя Син. Направо от трона се изляха лъчите на Неговата слава, Небесата се отвориха и над главата на Спасителя слезе една фигура във вид на гълъб от най-чиста светлина — подходяща емблема за Него, кроткия и унижения.

Сред голямото множество край Йордан, малцина, освен Йоан, различиха небесното видение. Но тържествеността на Божественото присъствие се задържа над събранието. Хората стояха в тишина и наблюдаваха Исус. Фигурата Му се къпеше в светлината, която винаги обкръжаваше Божия трон. Издигнатото Му нагоре лице бе прославено така, както те никога преди това не бяха виждали да се прославя лицето на някой човек. От разтворените небеса се чу глас: „Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение.“

Тези думи на потвърждение бяха дадени, за да вдъхновят вярата на свидетелите на тази сцена и да укрепят Спасителя за Неговата мисия. Въпреки греховете и вината, които светът натовари върху Христос, въпреки смирението Му да поеме товара на нашето паднало естество гласът от небето Му заяви, че Той е Син на Вечния.

Йоан бе дълбоко развълнуван, като видя Исус да коленичи в молитва, молейки със сълзи за одобрението на Отца. Когато Божията слава Го обкръжи и се чу гласът от небето, Йоан разпозна знака, който Бог му бе обещал. Той разбра, че Този, Когото бе кръстил, бе Изкупителят на света, Светият Дух го осени и с протегнати ръце Йоан посочи Исус с вика: „Ето Божият Агнец, Който взема греха на света.“

Нито някой от слушателите, нито дори самият говорител различиха важността на думите „Божият Агнец“. Горещата планината Мория Авраам бе чул гласа на сина си: „Тате..., къде е агнето за всеизгаряне?“ Бащата отговори: „Синко, Бог ще Си промисли агнето

за всеизгаряне“ (Бит. 22:7, 8). В агнето, божествено промислено вместо Исаак, Авраам видя символ на Този, Който трябваше да умре за греховете на хората. Светият Дух чрез Исаия даде следната илюстрация като пророчество за Спасителя: “както агне, водено на клане“, „и Господ възложи на Него беззаконието на всички ни“ (Исаия 53:7, 6). Но израилтяните не разбраха урока. Мнозина от тях разбираха жертвените приноси почти както езичниците — виждаха в тях дарове, чрез които можеха да повлияят на Божеството. Бог желаше да ги научи, че от собствената Му любов идва дарът, който ги примирява с Него.

И думите, които бяха изговорени на Исус край Йордан: „Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение“, обхващат цялото човечество. **Бог говори на Исус като на наш представител. С всички наши грехове и слабости ние не сме отхвърлени като недостойни. Той обаче „ни е обдарил във Възлюбения Си“** (Еф. 1:6). Славата, която обгръщаше Христос, е клетва за любов от страна на Бога към нас. Тя ни разкрива силата на молитвата, как човешкият глас може да стигне до Божието ухо и нашите молби да бъдат приети в небесните двореци. **Чрез греха земята бе откъсната от небето и отчуждена от близостта с Бога. Но Исус отново я свърза с небесната славата. В любовта Си Той включи и човека и тя достигна до най-висшите небеса.** Светлината, която дойде от отворените небеса върху нашия Спасител, ще бъде дадена и на нас, когато се молим за помощ да устоим на изкушението. Гласът, който говори на Исус, казва на всяка вярваща душа: „Този е възлюбеният Ми Син, в Когото е Моето благоволение.“ {*Копнежът на вековете*, Гл. 11, Параграф 10-16}

В горния цитат се казва, че земята е била откъсната от небето чрез грях, но че Исус я е свързал отново. Това предполага ли, че земята е била откъсната от небето в продължение на 4000 години? Това е невъзможно. При падението на Адам Христос поел падналата раса върху Себе Си. Това било необходимо първо, за да го поддържа жив и второ, за да бъде милостив и верен Първосвещеник. От самото начало Христос е този, Който се държи по-близо и от брат.

"Защото рече: Наистина те са Мои люде, чада, които не ще постъпят невярно; така им стана Спасител. **Във всичките им скърби Той скърбеше**, и ангелът на присъствието Му ги избави; Поради любовта Си и поради милосърдието Си Той сам ги изкупи, **дигна ги и носи ги през всичките древни дни.**" (Исаия 63:8-9)

Христос е страдал в нашите страдания през всички дни на древността. Това е, което Го квалифицира да ни представя пред Отца и ни уверява в Неговото вечно свещенство. Бог е дал човешката раса в обятията на Христос от самото начало:

Светът е даден на Христос и чрез Него е идвало всяко благословение от Бога към падналата раса. Той е бил Изкупителят, както преди, така и след Неговото възплъщение. Щом се появи греха, имаше и Спасител. *Копнежът на вековете*, Гл. 21, Параграф 32.

Веднага след като Адам съгреши, Божият Син се представи като Гарант за човешкия род, със също толкова сила да спасява обречените на гибел виновници, както и когато умря на кръста на Голгота. *Вярата чрез която живея*, стр. 75, Параграф 4, Утринно бдение, 10-ти март.

Как Христос можел да се представи като посредник на човека веднага щом Адам съгрешил със също толкова голяма сила, колкото и когато умрял на кръста? Божият Син, изпълнен с божествения Дух на Неговия Баща ни познава интимно от самото начало:

„Господи, опитал си ме и познал си ме. Ти познаваш сядането ми и ставането ми; разбираш помислите ми от далеч, издирваш ходенето ми и лягането ми, и знаеш всичките ми пътища. **Защото докато думата не е още на езика ми, ето, Господи, Ти я знаеш цяла. Ти си пред мен и зад мен, и турил си върху мене ръката Си.** Това знание е пречудно за мене; високо е; не мога да го стигна. Къде да отида от твоя Дух? Или от присъствието Ти къде да побягна?“ (Псалми 139:1-7)

Как Давид е можел да каже, че Господ е Неговият пастир до такава степен, че да не иска абсолютно нищо друго?

"Господ е Пастир мой; няма да остана в нужда." (Псалми 23:1)

Това означава, че, за да бъде Христос свещеник по чина на Мелхиседек и да има вечно свещеничество, Той напълно е успявал да представя човешкия род още от грехопадението на човека. В противен случай би било невъзможно Христос да има също толкова мощ да спасява, както когато е дошъл на тази земя.

"А на Този, Който може да ви утвърди според моето благовестие и проповедта за Исуса Христа, според откриването на тайната, която

е била замълчана от вечни времена, а сега се е явила, и чрез пророческите писания по заповедта на вечния Бог е станала позната на всичките народи за тяхно покоряване на вярата." (Римляни 16:25-26)

Доста често се приема, че Словото е станало плът в личността на Исус от Назарет преди осемнадесет столетия, за да може Той да научи за състоянието и нуждите на човека и по този начин да може да му съчувства и да му помага. Че това е погрешна идея може да се види от кратък размисъл, както и от обикновените твърдения на Писанието. Псалмистът казва: „Той познава нашия състав; помни, че сме пръст“ (Пс. 103:14). Отново: "Господи, опитал си ме и познал си ме. Ти познаваш сядането ми и ставането ми; разбираш помислите ми от далеч, издирваш ходенето ми и лягането ми, и знаеш всичките ми пътища. Защото докато думата не е още на езика ми, ето, Господи, Ти я знаеш цяла." (Псалми 139:1-4). Точно от Него трябва да зависят хората, за да познават себе си. "Сърцето е измамливо повече от всичко и е отчайващо зло; кой може да го познае? Аз, Господ, изследвам сърцето, опитвам вътрешностите." (Ер. 17:9). "Господи, познавам, че пътят на човека не зависи от него; не е дадено на човека, който ходи, да управля стъпките си." (Еремия 10:23)

Всичко това било толкова истинно осемнадесет столетия преди Христос, колкото и осемнадесет столетия след това. Бог също познавал хората и им съчувствал в такава степен, преди четири хиляди години, както и днес. Когато израилтяните били в пустинята, „във всичките им скърби Той скърбеше“ (Ис. 63:9). Пророкът можел да каже, че това е истина, седемстотин години преди Христа: „Със сигурност Той понесе нашите мъки и скърбите ни се натовари“ (Ис. 53:4). **Бог беше в Христос, не, за да може да опознае хората, но за да може човек да знае, че Той го познава.** **В Исус научаваме колко добър и състрадателен Бог винаги е бил и имаме пример за това, което Той ще направи при всеки човек, който напълно му се предава.** Е. Дж. Уагонър, *Настояща истина, Великобритания*, 19-ти декември, 1895 г.

Христовото свещеническо служение било скрито в продължение на 4000 години и пазено в тайна от началото на света, но когато Христос дошъл на земята, това, което било скрито, станало явно, за да може да имаме увереността, че имаме милостив и верен Първосвещеник.

Много е важно да осъзнаем, че Отец никога не е имал нужда да ни опознае по-добре, отколкото Той винаги ни е познавал. Идването на Неговия Син на земята се е наложило поради нашата слабост и неспособност да повярваме в истината за Неговия милостив характер. Христос не дошъл на тази земя, за да направи Себе си по-милостив, а, за да разкрие на закоравелите ни сърца колко наистина са милостиви Той и Неговият Баща.

Бог е обвързал сърцата ни със Себе Си чрез неизброими символи на небето и на земята. Чрез нещата в природата и най-дълбоките и най-нежни земни връзки, които човешките сърца могат да познаят, Той се стреми да ни разкрие Себе Си. И все пак тези неща представят несъвършено Неговата любов. Въпреки че всички тези доказателства са дадени, врагът на доброто е заслепил умовете на хората, така че те гледаха на Бога със страх; смятаха Го за строг и непрощателен. **Сатана караше хората да възприемат Бога като същество, чийто основен атрибут е строгата справедливост - Един строг съдия, суров и взискателен кредитор. Той представи Твореца като същество, което гледа с ревниво око, за да открие грешките и недостатъците на хората, за да може да ги посети с присъдите Си. Исус дойде да живее сред хората, за да премахне тази тъмна сянка, като разкрие на света безкрайната Божия любов.**

Божият Син дойде от небето, за да изяви Отец [за да знаем, че Бог е милостив и по този начин Исус е милостив и верен първосвещеник]. „Никой, кога да е, не е видял Бога; Единородният Син, който е в лоното на Отца, Той Го изяви“ (Йоан 1:18). „Никой не познава Отец, освен Сина и онзи, на когото Синът би Го разкрил“ (Матей 11:27) Когато един от учениците отправил молбата: „Покажи ни Отец“, Исус отговорил: „Толкова време съм с вас и не познаваш ли ме, Филипе? Който е видял Мен, видял е Отца; как казваш тогава: Покажи ни Отца?“ (Йоан 14: 8, 9).

Описвайки Своята земна мисия, Исус казва: Господ ме е помазал да проповядвам евангелието на бедните; Той ме изпрати да лекувам сърцесъкрусените, да проповядвам освобождение на пленниците и възстановяване зрението на слепите, за да пусна на свобода онеправданите“ (Лука 4:18). Това беше Неговото дело. Той продължи да прави добро и да лекува всички, които бяха потискани от Сатана. Имаше цели села, където, в нито една къща, не се чуваше стон от болест, защото Той бе минал през тях и бе излекувал

всичките им болни. Неговото дело даде доказателство за Неговото божествено помазание. Любовта, милостта и състраданието се разкриваха във всеки акт на Неговия живот; сърцето му чезнеше в нежно съчувствие към човешките деца. **Той взе природата на човека, за да достигне нуждите на човека. Най-бедните и най-смирени не се страхуваха да се приближат до Него. Дори малките деца бяха привлечени от Него.** Те обичаха да се качват на коленете Му и да се вглеждат в замисленото лице, изпълнено с доброжелателност и любов.

Такъв е характерът на Христос, както е разкрит в Неговия живот. Това е характерът на Бога. Именно от сърцето на Отца изтичат потоците на божественото състрадание, проявени от Христос към човешките деца. Исус, нежният, състрадателен Спасител, беше Бог „изявен в плът“ (1 Тимотей 3:16).

Но тази голяма жертва не е направена с цел да се създаде в сърцето на Отец любов към човека, и не, за да Го направи готов да спасява. Не, не! „Бог толкова възлюби света, че даде Своя Единороден Син“ (Йоан 3:16). Отец ни обича, не поради голямото умилоствие, но Той даде умилоствието, защото ни обича. Христос беше средството, чрез което Той можеше да излее Своята безкрайна любов върху падналия свят. „Бог беше в Христос, примирявайки света със Себе Си“ (2 Коринтяни 5:19). Бог страдаше със Сина Си. В агонията на Гетсимания, при смъртта на Голгота, сърцето на Безкрайната любов плати цената за нашето изкупление.

Исус казва: „Затова Ме обича Отец, понеже полагам живота Си, за да го взема отново“ (Йоан 10:17). Тоест: „Моята Баща толкова ви обича, че Той дори Ме обикна още повече заради това, че дадох живота Си, за да ви изкупя. Ставайки ваш заместник и гарант, предавайки живота Си, поемайки вашите задължения, вашите престъпления, Аз съм скъпоценен за Моя Баща; защото чрез Моята жертва Бог може да бъде справедлив и все пак да оправдае онзи, който вярват в Исус.“ {*Пътят към Христос*, Гл. 1, Параграф 6-13}

Как тогава да разбираме следния стих?

"Но на дело Христос е получил служение толкоз по-превъзходно, колкото и завета, на който Той е ходатай, е по-превъзходен, като узаконен върху по-превъзходни обещания." (Евреи 8:6)

Дали Исус е получил по-превъзходно служение, като се е запознал с нашата човешка природа или Го е получил чрез разкриване на

милостивия характер на Отца, за да може да имаме смелост да дойдем пред престола на благодатта? Отговорът е ясен. Промяната е била в нас, а не в Бога и Неговия Син.

А какво става с тези пасажи?

"Защото беше уместно, щото Онзи, заради Когото е всичко, и чрез Когото е всичко, като привежда много синове в слава, да усъвършенствува чрез страдания начинателя на тяхното спасение." (Евреи 2:10)

"Затова трябваше да се оприличи във всичко на братята Си, за да бъде милостив и верен първосвещеник в отношение към Бога, за да извърши умилостивение за греховете на хората. Понеже в това дете и сам Той пострада като изкушен, може и на изкушаваните да помага." (Евреи 2:17-18)

По какъв начин начинателя на нашето спасение е бил усъвършенстван? Той бил направен съвършен за нас, защото сега можем да видим красотата на характера на Отец чрез Неговия Син. Защо било важно Исус да дойде на земята и да бъде подобен на братята Си? Дали, за да се запознае с нас или е трябвало да ни разкрие какво вече е било налично чрез Духа на Исус?

"Исус Христос е същият вчера днес и до века." (Евреи 13:8)

Христос не се е променил през цялата човешка история. Това, което се е променило е нашето разбиране за Него и това Му позволило да стане милостив Първосвещеник. Не свещеник, който би убил хората, като ги пронизва с копие, както в случая със Зимрий и Хазвия. Не свещеник като Каяфа, който замислил унищожението на онези, които не му се подчинявали, а свещеник, дошъл в името на Своя скъпоценен Баща - пълен с благодат и истина.

В контекста на вечното евангелие / завет става очевидно, че Христос не е приел човешката природа, за да се запознае с нас, а, за да ни увери, че Той ни познава и е в състояние да ни помогне, като разкрие какво е отношението на Бог към човечеството от самото начало, защото Той не се променя.

Отец никога не е искал Неговият Син да стане човек, за да може да бъде принесен в жертва, която да задоволи изискванията на Неговия закон:

"Затова Христос, **като влиза в света, казва: - "Жертва и принос не си поискал, но приготвил си Ми тяло; всеизгаряния и приноси за грях не Ти са угодни.** Тогава рекох: Ето, дойдох, (В свитъка на книгата е писано за Мене), **да изпълня Твоята воля, о Боже**" - Като казва първо: "Жертви и приноси и всеизгаряния и приноси за грях не си поискал, нито Ти са угодни", (които впрочем се принасят според закона [както хората възприемат това според Сатанинската система за справедливост, която твърди, че всеки грях трябва да бъде наказан (цитатът за това се намира по-надолу)], **после казва: "Ето, дойдох да изпълня волята Ти,** о, Боже [която е да разкрие на човечеството Неговата любов]". Ще каже: **Той отмахва първото, за да постанови второто.** С тая воля **ние сме осветени чрез принасянето** [а не чрез заколването] **на Исус Христовото тяло** веднъж за винаги." (Евреи 10:5-10)

Тук Павел цитира Псалм 40, където алтернативното значение на израза „тяло Си ми приготвил“ на иврит дава допълнително обяснение за целта при изпращането от Бога на Неговия Син в света като човек:

Много, Господи, Боже мой, са твоите прекрасни дела, които си направил, и мислите ти за нас - ние не можем да ги преброим [не могат да бъдат разбрани]: ако бих заявявал и говорил за тях, те са повече, отколкото могат да бъдат изброени [в контекста на причината за Христовото възплъщение]. Жертва и принос не си поискал; **моите уши си отворил**: всеизгаряне и принос за грях не си поискал. Тогава казах: Ето, идвам: в свитъка на книгата е написано за мен; радвам се да върша волята Ти (което не е жертва), Боже мой; (Псалм 40:5-8)

Чие правосъдие било удовлетворено на кръста? Според нашето естествено мислене, което е маркирано със сатанинското представяне на Бога, Божията справедливост е била задоволена на кръста. И затова ние оценяваме Христос като поразен там от самия Бог:

"Той наистина понесе печалта ни, и със скърбите ни се натовари; а **ние Го счехоме за ударен, поразен от Бога, и наскърбен.**" (Исая 53:4)

При започването на великата борба Сатана беше заявил, че Божият закон не може да се спазва, че справедливостта е в противоречие с милостта и че ако законът бъде нарушен, щеше да е невъзможно грешникът да бъде помилван. **Всеки грях трябва да посрещне**

своето наказание, призова Сатана; и ако Бог анулира наказанието за греха, Той не би бил Бог на истината и справедливостта. {*Копнежът на вековете*, Гл. 79, Параграф 17}

Осъждащата сила на Сатана щеше да го накара да въведе теория за справедливостта, **която бе несъвместима с милостта.** Той твърди, че действа като гласа и силата на Бога, твърди, че решенията му са справедливи, чисти и без недостатък. Така той заема позицията си на съдебния престол и декларира, че неговите съвети са безпогрешни. Тук влиза неговата **безпощадна справедливост, фалшификат на справедливостта, който е отворителен за Бога.** {*Триумфацията Христос*, стр. 11, Параграф 4, Утринно бдение, 5-ти януари}

Желанието на нашия небесен Отец било да отворим ушите си чрез Христовото човешко естество, за да чуем нежния Му глас, който ни уверява в Неговата неизменна любов към децата Му. Но това не би могло да се направи, ако не бъдат изпълнени исканията за справедливост, които ние възприемаме като наказание, за да можем да повярваме, че Господ е готов да ни приеме. И все пак в сърцето на нашия Баща никога не е минавала мисълта да пожертва собственото Си дете:

"И издигнаха високите места на Тофет, Който е в долината на Еномовия син, за да горят синовете си и дъщерите си в огън, - **нещо, което не съм заповядал, нито Ми е дохождало на ум.**" (Еремия 7:31)

Мисълта да жертваме децата си никога не е идвала в сърцето на нашия Баща. Това било нещо, което нашата фалшива правосъдна система изисквала. Това би могло да обясни как жертвената система се е утвърдила като огледало на нашето мислене, така че да бъдем привлечени към покаяние, като чуем нежния глас на нашия Отец:

"Така казва Господ на Силите, Израилевият Бог: Притурете всеизгарянията си на жертвите си, и яжте месото и от тях. Защото **не говорих на бащите ви, нито им дадох заповеди, за всеизгаряния и жертви в деня, когато ги изведох из Египетската земя;** Но това им заповядах като рекох: **Слушайте гласа Ми,** и аз ще ви бъда Бог, и вие ще Ми бъдете люде! И ходете по всичките пътища, които ви заповядам, за да благоденствувате. **Те, обаче, не послушаха нито преклониха ухото си, но ходиха**

по намеренията и по упоритостта на своето нечестиво сърце, и отидоха назад, а не напред." (Еремия 7:21-24)

За съжаление Израил вървял в съветите и въображението на злото си сърце и ние правим същото, когато отказваме да приемем жертвата на нашия Баща като нещо, направено за удовлетворяване на нашата правосъдна система, за да видим истинския Му ненасилствен характер. Чрез кръста Отец се съгласил да приеме характера на Съдия според нашите зли представи за справедливост, които скриват Неговото истинско лице от Носителя на греха:

„В това се яви любовта, не че ние възлюбихме Бога, а че Той ни възлюби и **изпрати Своя Син за умилоствие за нашите грехове.**" **Ето език, който изразява ума Му към покварен и идолопоклоннически народ:** „Как да те предам, Ефреме? Как да те предам, Израилу? Как да те направя като Адама? Как да те поставя като Цевоим? Моето сърце се обърна, покаянията ми се разпалиха." Трябва ли Той да се откаже от народа, за когото е направена такава провизия, а именно, Неговия Единороден Син, точният образ на самия Него? Бог **допуска** Неговия Син да бъде предаден за нашите престъпления. **Самият Той възприема спрямо Носителя на греха характера на съдия, събличайки Себе Си от милите качества на баща.** {Свидетелства към служителите и евангелските работници, стр. 245, Параграф 2}

Нашият Баща не променя Своя любящ характер, но това възприятие е начинът по който вижда нещата Носителя на греха (Христос), който заел нашето място в това преживяване. Нашият грях скрил лицето на Отец от Христос, но Отец не е такъв. Той никога не бил изисквал това, за да може да ни прости. Духът на пророчеството ни казва, че думите „жертва и принос не си поискал“ били произнесени за първи път от Божия престол веднага след грехопадението на Адам:

Когато Адам се поддаде на изкушението на врага и падна от своето възвишеното и свято положение, Сатана и ангелите му ликуваха. **Но от Божия престол се чу глас, който изговаряше думи с тайнствено значение.** „Жертва и принос не си поискал; моите уши си отворил: всеизгаряне и принос за грях не си поискал. Тогава казах: Ето, идвам: в свитъка на книгата е написано за мен; радвам да изпълня волята Ти, Боже мой; да, законът Ти е в сърцето ми." {Ривю енд Херълд, 3-ти септември, 1901 г.}

Следователно, както жертвената система, така и принасянето на Христос като жертва на Голгота били разиграването на нашата собствена правосъдна система, която била гравирана в нас още от времето на греха ни. И все пак Господ позволява това да се възприема като Негова справедливост, за да достигне до нашите зли идолопоклоннически умове. Христос е издигнат като медната (месингова в оригинал) змия, за да можем да гледаме и да живеем. Месингът е сплав, създадена от човека, а не от Бога. Сърцата ни са толкова опетнени от тази фалшива справедливост, че ние не сме били в състояние да повярваме в прошката на нашия Отец за греховете ни без проливането на кръвта на Неговия Син. Ето защо Исус е представен като умоляващ Отца с Неговата кръв, за да можем да повярваме на прошката на Отец и чрез това да успеем да възприемем истинския Му характер, изчистен от грешните представяния на Сатана. Само вярата на Исус в милостивия характер на Неговия Баща, позволила Му да повери Своя случай на Отец по време на най-мрачния момент на кръста, може да ни помогне да стигнем най-накрая до Пресвятото място в небесното светилище, където да видим нашия Представител по време на Деня на окончателното умилоствение:

"Гледах в нощните видения, и ето, **един като човешки син** идеше с небесните облаци и стигна до Стария по дни; и доведоха го пред Него." (Данаил 7:13)

Само по този начин последното поколение може да отрази истинския характер на Отец на челото си.

Заклучение

Това кратко историческо и интерпретативно проучване ни показва как Господ е подготвил Адвентното движение в началото с буквално разбиране на човешката и божествената природа на Христос, където Той е възприеман и като истински Роден Син Божий, и като истински Човешки Син, Който взема падналото човечество на раменете Си. Това било толкова важно за хората, представени в пророчеството в периода на Филадельфия, като онези, на които било дадено правото чрез ключа на Давид да влязат чрез вярата в Пресветото място на небесното светилище.

Това предимство обаче било замъглено поради нашето неверие и слабост в следването на светлината на третия ангел, която посочвала към разкриването на истинския характер на нашия Отец чрез живота и смъртта на Неговия Син на земята. Но Господ в Неговата голяма милост ни е изпратил онази най-ценна вест през 1888 г., за да можем да бъдем отново съживени, за да пазим всички Божии заповеди, разкрити в Пресветото място чрез вярата на Исус (Откровение 14:12, ЦП). В този контекст човешкото естество на Христос било представено от двамата вестители дори в по-рязък и ясен фокус. Но, за съжаление, чрез отхвърлянето на вестта дошъл упадъкът, който бил резултат от нашето укрепване в лаодикийската слепота, която ни кара да възприемаме Христос като притежаващ богатството на Божеството и богатството на Неговата човешка природа според определения базирани на човешката сила. Това ни е отдалечило от основаното на отношенията царство на нашия Баща и ни е превърнало в почитателите на силата.

Протестиращите срещу отстъпничеството и фалшивите учения, които влизали в нашата църква, действали по един силов начин и не били в състояние да разобличат корена на проблема и да подготвят хората да станат свети в деня на окончателния съд. Това би могло да стане само чрез възстановяване на вестта за Оправдание чрез вяра, така както тя била проповядвана през 1888 г. Господ действал чрез Робърт Уиланд и Доналд Шорт, за да ни помогне да видим и пожелаем ценността на Неговата истина в този контекст. Причината за човешкото естество на Христос може да бъде разбрана правилно само

в контекста на основаващото се на отношения царство, но Уиланд не можел да завърши това, докато се придържал към съравно схващане за божествеността на Христос, което го лишава от Неговата истинска синовност.

Ключът на Давид може да бъде възстановен само чрез онези, които извършват това възстановяване на платформата на пионерите за Божеството. Те са представени в пророчеството като онези, които „не са се отрекли“ от Христовото „име“ (Откр. 3:8), което е името на „единордния Божий Син“ (Йоан 3:18). Този ключ на Давид е толкова важен, защото разкрива истинската връзка между Бог и Неговия Син и по този начин ни предоставя Божествения модел (Източник и Канал), който отключва много мистерии и привидни противоречия. Едно от тези привидни противоречия е връзката между божествената и човешката природа на Христос, където първата е активният или водещ елемент, а втората е покорният или пасивният елемент. По този начин смесването на двете природи - тази на истинския Божи Син, който е получил всичко от Своя Отец и тази на падналия Адам, е пълно и хармонично и това ни дава пълната увереност, че Бог е с нас.

Същият този Божествен образец показва как Старият и Новият завет функционират както в старозаветни, така и в новозаветни времена, за да ни доведат до вечния завет, където Христос се възприема като вечния Човешки Син, който е бил и винаги е запознат с нашите нужди, нашите страдания и нашите изкушения. Той също е Този, който върно е представил характера на Отец, за да можем да се примирим с него (2 Кор. 5:19). Отец никога не е искал Неговият Син да приеме човешката природа, за да стане жертва, но това бил единственият начин Той да отвори уши в нас, за да повярваме в Неговото желание да ни прости и да ни върне Неговия чист образ.

Ще вземете ли ключа на Давид? Ще се отзовете ли на вестта от 1888 г., която разкрива истинската синовност на Исус в Неговата божествена и човешка природа? Ще допуснете ли Божественият модел на Отец и Сина като източник и канал да бъде ключът за отключване на тайната относно това как се смесват божествената и човешката природа на Исус?

Ако направите това, тогава наистина ще научите с радост, че Исус е и винаги е бил милостив и верен първосвещеник, и посредник на вечния завет.

Когато със сигурност знаете това, тогава ще можете да премахнете завесата в четенето си на Стария Завет и да видите, че нашият Отец е наистина милостив, жалостив и дълготърпелив. Виждайки тази истина, вие ще бъдете променени от славата на Господ и ще бъдете запечатани с името на нашия Баща.

Сега е определеното време. Ще се вслушате ли в призива?

Един като Човешки Син

Църквата във Филадельфия получи специален ключ, за да ѝ се предостави достъп до Пресветото място

"До ангела на филиделфийската църква пиши: Това казва Светият, истинският, у Когото е Давидовият ключ; който отваря, и никой няма да затваря; и затваря, и никой не отваря." (Откровение 3:7)

Единственият възможен път към Пресветото място е чрез посредничеството на Исус Христос, защото има само един ходатай между Бога и човека. Фактът, че ключът е нещо, което идва от Давид, говори за природата на Христос.

"За Сина Му нашия Господ Исус Христос, Който по плът се роди от Давидовото потомство," (Римляни 1:3)

И все пак Христос е не само потомък на Давид, но Той е и коренът.

"Аз, Исус, изпратих ангела Си, за да ви засвидетелствува това за църквите. Аз съм коренът и потомъкът Давидов, светлата утринна звезда." (Откровение 22:16)

Престолът на Давид е установен от Божия Син. По този начин ключът, който дава възможност за влизане в Пресветото място, е правилното разбиране на божествената и човешката природа на Христос и как тези две естества са смесени.

Този ключ включва също естеството на Христовото свещеничество. Христос само свещеник от дните на апостолите ли е или в действителност Той е свещеник завинаги според чина на Мелхиседек?

В рамките на адвентизма има движение за възстановяване на истината, че Исус е Божият Син. Това движение трябва да обедини усилията си в истината, че Исус действително е Човешкият Син в рамката от 1888 г. за заветите, за да може този ключ на Давид да отключи пътя към Пресвятото място.

Тясна е портата и стеснен е пътят, и малцина го намират.

Нашата искрена молитва е да бъдете един от тези.